

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนกกร บุษยะภินิษฐ์. 2539. เอกสารประกอบการสอน : พัฒนาการทางภาษากับการสอนภาษา
เด็กปฐมวัย. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- กมลรัตน์ คนองเดช. 2538. ผลของการฝึกการเขียนแบบที่มีต่อการออกเสียงของเด็กสอง
ภาษาระดับอนุบาลใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- กมลรัตน์ คนองเดช. 2540. รายงานการวิจัยการสอนภาษาธรรมชาติที่มีต่อการเรียนรู้
ด้านการอ่านเขียนภาษาไทยของเด็กสองภาษาระดับอนุบาลใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้.
คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏยะลา.
- กมลรัตน์ คนองเดช. 2543. การสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อทักษะภาษาไทยของเด็กสอง
ภาษาระดับอนุบาลกรณีศึกษา : โรงเรียนสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 44
(ค่ายพญาลิไท) จังหวัดยะลา. สำนักวิจัยและบริการวิชาการ สถาบันราชภัฏยะลา.
- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. 2540. หลักสูตรก่อนประถมศึกษาพุทธศักราช 2540.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. 2540. คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษาพุทธศักราช 2540
อายุ 3-6 ปี. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- เกริก ยุ้นพันธ์. 2539. การเล่านิทาน. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- เกสรี ลัดเลีย. 2545. การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโดยใช้วรรณกรรม
เป็นฐานตามแนวคิดการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรมในจังหวัดชายแดนภาคใต้.
เอกสารเข้าร่วมสัมมนาวิชาการการศึกษาปฐมวัย. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏยะลา.
- โกวิท วรพิพัฒน์. 2536. ภาษากับการพัฒนาวเด็ก. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยรัฐ.
- จิตต์ โชติอุทัย. 2535. การสอนฟังพูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแบบบูรณาการสำหรับผู้เริ่มเรียน
ที่พูดภาษามลายู. สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 2 จังหวัดยะลา.
- ฉวีวรรณ กีนาวงศ์. 2533. การละครสำหรับครูประถม. พิษณุโลก : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- ฉันทัส ทองช่วย. 2536. ภาษาและวัฒนธรรมภาคใต้. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- ดารณี ศักดิ์ศิริผล. 2542. การแก้ไขการพูดไม่ชัด. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ทักษิณา สมประสงค์. 2538. การศึกษาปัญหาการเรียนการสอนที่เกิดจากอุปสรรคทางภาษา ระหว่างครูกับนักเรียนชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยงชั้นเด็กเล็กในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ ประถมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิสนา แคมมณี และคณะ. 2535. หลักการและรูปแบบการพัฒนาเด็กปฐมวัยตามวิถีชีวิตไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพากร วงศ์ปลั่ง. 2539. การศึกษาวิธีการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางของครูให้แก่เด็กพูด ภาษาถิ่นเขมรชั้นอนุบาลปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ ประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธเนศวร์ เจริญเมือง. 2536. วัฒนธรรมลุ่มสวาย : บ่ออ้อมเมือง แม่อ้อมเมือง ลู่อ้อมเมืองบะจ่าง. พิมพ์ครั้งที่ 3 เชียงใหม่ : โรงพิมพ์สันติภาพพริ้นท์.
- เบญจมาศ พระธานี. 2538. ความผิดปกติทางกวดพูดและภาษา. ขอนแก่น : ภาควิชาโสต ศอ นาสิก ลาริงซ์วิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ประภัสสร ปิตฝ่าย. 2537. ผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดคำที่มีพยัญชนะต้น ค.บ.บ.พ.ร สำหรับนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาไทยใหญ่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรชูลี อามวอำรุง. 2541. การเรียนรู้ภาษาที่สอง : ผลการวิจัยเอกสาร. กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ.
- พนิตทิพย์ ทวยเจริญ. 2539. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วน เอกเพชรมีเดียจำกัด.
- ไพพรรณ อินทนิล. 2534. เทคนิคการเล่านิทาน. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- ไพริน วงศ์ชายะ. 2538. การใช้ชุดการสอนเพื่อเตรียมความพร้อมทางภาษาสำหรับนักเรียน ชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- แรมสมร อยู่สถาพร. 2532. การเรียนภาษาที่สองของเด็ก. แต่ดรุณด้วยรัก. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลัดดา ศรีเลิศชลาลัย. 2530. วิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของ เด็กนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาแม่ต่างท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- วยุพา ทศตะ และคณะ. 2539. นวัตกรรมการเล่านิทานเพื่อการเขียนการสอและการอนุรักษ์
ภาษาและวัฒนธรรม. สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรรณิ ศิริสุนทร. 2539. การเล่านิทาน : เอกสารคำสอนวิชา. กรุงเทพมหานคร : ต้นอ่อน แกรมมี.
- วรวรรณ เหมชะญาติ. 2542. เด็กที่รู้สองภาษาในสหัสวรรษใหม่. วารสารครูศาสตร์.
 1(กรกฎาคม - ตุลาคม).
- ศรียา-ประภัสร์ นิยมธรรม. 2541. พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพมหานคร : บรรณกิจเทรตติ้ง.
- ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้. 2544. เอกสารประกอบกรประชุมทิศทางกร
พนักงานส่วนท้องถิ่น และพนักงานรัฐวิสาหกิจ จังหวัดชายแดนภาคใต้ประจำปี 2544.
 ยะลา : กองพัฒนาบุคลากร.
- สัณห์พัฒน์ อรุณธารี. 2542. นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. โครงการตำราวิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติเนื่องในวโรกาส
 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเจริญพระชนมายุครบ 6 รอบ.
- สุภาพ กิตติสาร. 2532. ผลของการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถต่อการเขียนพยัญชนะไทยของเด็ก
ก่อนวัยเรียนสองภาษาในจังหวัดปัตตานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
 ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร :
 สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- เสาวณีย์ จิตต์หวนวด. 2531. วัฒนธรรมอิสลาม. กรุงเทพมหานคร : กองทุนส่งเสริมธุรกิจระฮัมพร.
- อมรา ประสิทธิ์. 2542. ภาษาในสังคมไทยความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนา.
 กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรวรรณ วงศ์คำชู. 2542. การพัฒนาโปรแกรมกรเพิ่มกรเรียนรู้สองภาษา เพื่อส่งเสริม
ความสามรรถทางกรพูดภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นเหนือ ของเด็กวัยอนุบาล.
 วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี วิริยะจิตรา. 2532. กรเรียนกรสอนภาษาเพื่อกรสื่อสาร. คณะมนุษยศาสตร์
 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- อลิสสา เพ็ชรรัตน์. 2539. กรพัฒนาความสามารถในกรจับใจความของเด็กวัยอนุบาลโดยใช้
เทคนิคกรเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
 ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุบล เวียงสมุทร. 2540. รายงานกรวิจัยเรื่อง ความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัย.
 วารสารกรศึกษาปฐมวัย. 2 (เมษายน).

ภาษาคึ่งกฤษ

- Bredeson, Lynn Gates.1993. New Handbook for Story Tellers. American Library Association : Chicago and London.
- Brisbane, Holly E. and Riger, Audrey Palm.1971. The development child.(2nded)
New York: Chas A. Bennite C.
- Coody, B.1997. Using literature with young children. U.S.A..Time Mirror
Higher Education Group.
- Finazzo, A.D.1997. All for the children : Multicultural essentials of literature.
U.S.A.: Delmar Publishers.
- Gardy, P.A.E.1973. Language and Preschool Child. British Journal of Disorders
of Communication 8 : 43 – 46.
- Hymes, D. 1970. On Communicative Competence. In C. J. Brumfit and
K. Johnson (Eds.) 1983. The Communicative Approach to language Teaching.
Oxford : Oxford University Press.
- Halliday, M. A. K.1975. Learning How to Mean : Explorations in the Development of
Language. London: Edward Arnold.
- Lambert, W.1977. The effects of bilingualism on the individual : Cognitive and
sociocultural consequence. In P. A. Homby (Eds.) Bilingualism : Psychological,
Social, and Educational Implication. New York : Academic, (15-28).
- Norma J. Livo Sandre A. Rietz. 1986. Story telling Process and Practice.
Littleton. Colorado.
- Rodriguez, L. James. And Other.1995. The Impact of Bilingual Preschool Education on
The Language Development of Spanish Speaking Children. Early Childhood
Research Quarterly 10,4 : 75 -90.
- Tantiwong, Boosbong.1998. Thailand : Children and education culture. Presented at
The WCCI ninth triennial world conference on education for balance : integrating
Technology and the human spirit on a gblolal scale. Bangkok.
- Vygotsky, L.1978. Mild in society : The Development of Higher Psychological Processes.
Cambridge : Harvard University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. ผศ. สอองค์ ดำเนินสวัสดิ์
หัวหน้าแผนกวิชาภาษาไทย ภาควิชาสารัตถศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ผศ. สุภาภรณ์ อึ้งรังษิษ
รองคณบดีคณะครุศาสตร์ และอาจารย์ภาควิชา
อนุบาลศึกษา สถาบันราชภัฏยะลา
3. อาจารย์ ละมະแอ มามะ
ข้าราชการบำนาญ ชาวไทยมุสลิมจังหวัดปัตตานี
ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่งในชีวิตประจำวัน

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย

1. ขออนุญาตทดลองใช้เครื่องมือ	ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี
ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนบ้านสะนอ
2. ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล	ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี
ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านระแว้ง
3. ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สอางค์ ดำเนินสวัสดิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุภาภรณ์ ถ้ำรงวิศว
อาจารย์ สะมะแอ มามะ

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมและนิทานที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา

สัปดาห์ที่ 1 เล่าปากเปล่า

นิทานเรื่อง แหวนไขนกก

แนวคิดสำคัญ ใช้ภาษาไทยและภาษามลายูแสดงออกถึงการยอมรับวัฒนธรรมทางภาษา
วัตถุประสงค์ เพื่อเป็นแบบอย่างในการเชื่อมโยงภาษาทั้งสองและการใช้ภาษาให้กับเด็ก

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นกรีนนัว ครู 1 : ร้องเพลง " ขวณฟิ่งนิทาน " ซึ่งเป็นเพลงที่ผู้วิจัยแต่งขึ้นเพื่อเป็นสัญญาณในการ
เริ่มกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา สองภาษา เนื้อเพลงมีว่า " นิทานวันนี้จิ่งฟิ่งให้ดีนะ หนูพร้อมรียังจ๊ะ
มาซีคะมานั่งฟิ่ง ครูพร้อมจะเล่ากล่าว สอนหนูทุกอย่าง ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหนบ้าง " แล้วกล่าว
ทักทายเด็กเป็นภาษาไทย " สวัสดีคะนักเรียนทุกคน วันนี้ครูมีนิทานจะเล่าให้เด็ก ๆ ฟังด้วยคะ ชื่อ
เรื่องว่า แหวนไขนกก "

ครู 2 : กล่าวทักทายเด็กเป็นภาษามลายู "อัสสะลามูอะลัยกุม(ขอความสงบสุขของมี
แต่ท่าน) ฮารีนิง ครูเนาะนิทานบูวีอาคะดือองาคะ นามอนิทาน จีจิงตลอบูรง"

ครู 1 : ครูชูแหวนให้เด็ก ๆ ดู " นี่อะไรเอ่ย ใครรู้จักบ้าง ไหนใครสวมแหวนบ้างยกมือให้
ครูดูหน่อยซีคะ " นิทานที่ครูจะเล่าเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับแหวนด้วย นักเรียนอยากฟังไหมคะ ใคร
อยากรู้เรื่องราวในนิทานต้องตั้งใจฟังนะคะ และไม่คุยกันขณะที่ครูเล่าด้วยตกลงไหมคะ

ขั้นเล่านิทาน ครู 1 และครู 2 เล่านิทานเป็นภาษาไทยและภาษามลายูสลับกันตามบทละครใน
นิทานสองภาษาเรื่อง จีจิงตลอบูรง แหวนไขนกก ในขณะที่เล่าครูทั้งสองตระหนกอยู่เสมอว่าการ
เล่านิทานสองภาษาเป็นการแสดงที่ถ่ายทอดแบบอย่างทางภาษาให้แก่เด็ก โดยสมมุติผู้เล่าเป็น
ตัวละครนั้นๆ การพูดโต้ตอบกันของตัวละครในนิทานครูทั้งสองจะเล่าด้วยท่าทางสีหน้าน้ำเสียงที่
เป็นธรรมชาติ ชัดเจน มีจังหวะที่สม่ำเสมอ และสอดรับเชื่อมโยงกันและกันทั้งสองภาษา ulyang
ต่อเนืองจนจบเรื่อง

ขั้นซักถามและสรุป ครู 1 และครู 2 ร่วมกับเด็ก ๆ สรุป ตัวละคร เนื้อเรื่อง ความรู้สึก ความคิดเห็น
เกี่ยวกับนิทานเรื่องที่เราจบ ว่ามีตัวละครชื่ออะไรบ้าง แต่ละตัวมีบุคลิกลักษณะอย่างไร เด็กชอบ
ตัวละครตัวไหนมากที่สุด เพราะอะไร

สื่อการสอน เพลงชวนฟังนิทาน , แหวน , นิทานสองภาษาเรื่อง จีจิงตลอบูรง แหวนไขนกก
การประเมินผล ดังเกิดจากการมีส่วนร่วมของเด็กในการฟัง การสนทนาพูดคุยและซักถาม
หมายเหตุ ก่อนทำการเล่าจริงครูทั้งสองต้องทำการซ้อมบทละครและต้องจำเนื้อเรื่องที่เล่า
ให้ได้เพื่อความราบรื่นในการดำเนินกิจกรรมและการเป็นแบบอย่างการใช้ภาษาที่ดีแก่เด็ก

สัปดาห์ที่ 2 เล่าปากเปล่าประกอบการเชิดหุ่นบندัก

นิทานเรื่อง แหวนไข่มุก

แนวคิดสำคัญ ใช้ภาษาไทยและภาษามลายูแสดงออกถึงการยอมรับวัฒนธรรมทางภาษา วัตถุประสงค์ เพื่อเป็นแบบอย่างในการเชื่อมโยงภาษาทั้งสองและการใช้ภาษาให้กับเด็ก

กิจกรรมการเล่านิทาน

ขั้นเกริ่นนำ ครู 1 : ร้องเพลง " ขวณฟ้านิทาน " กล่าวทักทายเด็กเป็นภาษาไทย "สวัสดีคะนักเรียนทุกคน วันนี้ครูมีเพื่อนมาแนะนำให้เด็กๆ รู้จักด้วยคะ เขามีชื่อว่า แบนเลาะห์"

ครู 2 : กล่าวทักทายเด็กเป็นภาษามลายู " *อัสสลามูอะลัยกุม* (ขอความสงบสุขจงมีแต่ท่าน) *ฮารีนิง ครูเนาะออแรนุวีอาเตนะนาเปาะเตะ ยอนามอ แบนเลาะห์*"

ครู 1 : แนะนำตัวละครในเรื่องให้นักเรียนรู้จักโดยให้ช่วยกันทายชื่อตัวละครต่างๆ

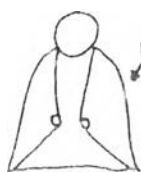
ขั้นเล่านิทาน ครู 1 และครู 2 เล่านิทานเป็นภาษาไทยและภาษามลายูสลับกันตามบทนิทานสองภาษาเรื่อง จีจิวตลอบูลง แหวนไข่มุก ประกอบการเชิดหุ่นบندักที่ครูและเด็กร่วมกันจัดเตรียมไว้ในขณะที่เล่าครูทั้งสองตระหนักอยู่เสมอว่าการเล่านิทานสองภาษาเป็นการแสดงที่ถ่ายทอดแบบอย่างทางภาษาให้แก่เด็ก ครูทั้งสองร่วมกันเชิดหุ่นตัวละครต่างๆ ตามบทบาทในทะเลาะด้วยท่าทางท่าลีลาการเคลื่อนไหวที่นุ่มนวลเป็นธรรมชาติ (โดยครู 1 เชิด ตัวแบนเลาะห์ กับชายชรา ครู 2 เชิด ตัวแม่เนก กับแบยิ) การพูดโต้ตอบกันใช้น้ำเสียงที่ชัดเจน มีจังหวะสม่ำเสมอ และสอดรับเชื่อมโยงกันและกันทั้งสองภาษา จนจบเรื่อง

ขั้นซักถามและสรุป ครู 1 และครู 2 ร่วมกับเด็กๆ สรุป ตัวละคร เนื้อเรื่อง ความรู้สึก ความคิดเห็นเกี่ยวกับนิทานเรื่องที่เล่าจบ นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าการรู้จักพอไม่โลภจะทำให้เรามีความสุข จากนั้นครูและเด็กๆ ช่วยกันเก็บอุปกรณ์เข้าที่ให้เรียบร้อย

สื่อการสอน เพดชาวนพินิทาน ,ตัวครูทั้งสอง(สมมุติแทนได้ะนิทาน) ,หุ่นทำเองจากผ้า เลือกสี และเนื้อผ้าตามลักษณะนิสัยของตัวละครตามแนวอลดร์ออฟ 4 ตัว (แบเลาะห์ ชายชรา แม่นก แบยี่) . อุปกรณ์ตกแต่งมาจากธรรมชาติ (ผ้าข้อมสีธรรมชาติสีต่างๆ กิ่งไม้ ใบไม้ ดอกไม้ ก้อนหิน เปลือกหอย) ,นิทานสอนภาษาเรื่อง จีจิงตลอบุดา แหวนไชนก

แบเลาะห์

ชายชรา

แบยี่

แม่นก

นิทานสองภาษาเรื่อง จิจิงตลอบูรง แหวนไข่มุก

โดย เสาวลักษณ์ สมวงษ์

จากเค้าโครงนิทานพื้นบ้านจังหวัดชายแดนภาคใต้ เรื่อง "แหวนไข่มุก"
ของ ประพนธ์ เรืองณรงค์

ครู 1 : มีชายคนหนึ่งชื่อว่า แบนเลาะห์ เขาเป็นคนขยันและมีความซื่อสัตย์

ครู 2 : *อาคค ออแร ยาแต ซอแร นามอแบนเลาะห์ คีโย ทาคี ออแร ราเย็น ดัน อาคค ยูโย* (ครู 1

เช็ดหุ่นแบนเลาะห์ โดยใช้มือขวาจับประคองหุ่นเบาๆ

ในขณะที่ครู 2 พูดทักทายมลายู)

ครู 1 : วันหนึ่งขณะที่แบนเลาะห์ไถนาอยู่ มีชายชราแปลกหน้าคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาหาเขาแล้วพูดว่า "ขอน้ำดื่มหน่อยเถอะ หลานชาย" (ครู 1 : เช็ดหุ่นแบนเลาะห์โดยใช้มือขวาจับหุ่นค่อยๆ เคลื่อนไปด้านซ้ายมืออย่างช้าๆ หยุดหุ่นวางไว้แล้วเปลี่ยนมือขวามาเช็ดหุ่นชายชราโดยจับหุ่นค่อยๆ เคลื่อนไปด้านซ้ายมืออย่างช้าๆมาหยุดใกล้ๆ กับหุ่นแบนเลาะห์)

ครู 2 : *ซาตุ มาซอ แบนเลาะห์ คีโย บกาลล อาคค ออแรตูวอ ซอแร ยาแล มารี คีโย*

กาคอ "มีเตาะ ทาเฮ มีนุง ซีกี และ จูจ" (ครู 1 ย้ำคางเช็ดหุ่นในลักษณะเดิม)

ครู 1 : แบนเลาะห์ยื่นกระบอกไม้บรรจุน้ำให้ชายชรา เมื่อดื่มน้ำเสร็จชายชราก็ขึ้นไปต้นยางต้นใหญ่บนคันทาแล้วบอกว่า "ยางต้นนี้จะนำโชคมาให้ หลานจงปีนขึ้นไปตัดกิ่งยางกิ่งใหญ่เพียงกิ่งเดียวก็เห็นผล "

ครู 2 : *"ปายงกือเต๊ะมิง เนาะบอเวาะ จูตง นาเซะ นูวี จูจ ปาญะนาอิก ซีกี กือระ ราติง*

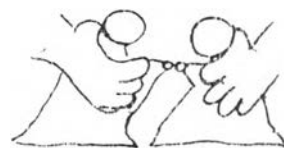
บชา ซปุดง" (ครู 1 เช็ดหุ่นแบนเลาะห์ด้วยมือซ้ายใช้นิ้วโป้งและนิ้วชี้จับตัวหุ่น

แล้วใช้นิ้วกลางกับนิ้วนางจับที่มือหุ่นยื่นไปหาหุบชายชรา

ซึ่งเช็ดด้วยมือขวาจับหุ่นในลักษณะเดียวกันแล้วใช้นิ้วกลาง

กับนิ้วนางจับที่มือหุ่นยื่นไปหาหุ่นแบนเลาะห์ จากนั้น

เอามือหุ่นแบนเลาะห์อีก เช็ดหุ่นชายชรา จับมือหุ่นเข้ามาหาตัว แล้วยื่นขึ้นไปทางต้นยางใหญ่ในฉาก แล้วครู 1 เช็ดหุ่นแบนเลาะห์ด้วยมือซ้ายหันไปทางต้นยางใหญ่)

ครู 1 : ก่อนที่แบนเลาะห์จะตามต่อชายชราผู้นั้นก็เดินออกไปอย่างรวดเร็วจนลับหายไปอย่างประหลาด "คงเป็นเจ้าของที่เจ้าทาง" แบนเลาะห์นึกในใจ แบนเลาะห์รีบถือขวานที่พกติดตัวมาเดินตรงไปยังต้นยางต้นใหญ่ทันที

ครู 2 : *แบนเลาะห์ คีโย จือปะ อาเมะ กาเปาะ มี คี ปายงกือเต๊ะ บชา ซลาถู* (ครู 1 เช็ดหุ่น

ชายชราเคลื่อนไปหาขวานมือออกนอกฉาก แล้วเช็ดหุ่นแบนเลาะห์หันมาทางขวานถือขวาน

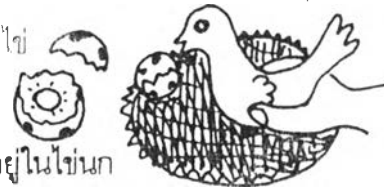
จำลองไว้มือหุ่น แล้วเช็ดหุ่นเคลื่อนไปที่ต้นยางใหญ่ในฉาก)

ครู 1 : แบละเห่ขึ้นขึ้นไปบนต้นยางแล้วใช้ขวานฟันกิ่งยางกิ่งใหญ่จนหักลงมาบนพื้นดิน (ครู 1 เคลื่อนหุ่นแบละเห่ขึ้นไปบนต้นยางใช้ขวานจำลองฟันกิ่งยาง)

ครู 2 : แบละเห่ ป่าญะ นากิก อาตะฮู บายงกือเต๊ะ ตาเก ระติง บซา ตูรง ดี กตนาะฮ์ (ครู 2 หยิบกิ่งยางที่หักซึ่งมีแมงกและไข่นกอยู่ในรังวางบนพื้นดิน)

ครู 1 : เมื่อแบละเห่ลงจากต้นยาง เขาก็เห็นนกบินหลา หรือนกนางเขนตัวหนึ่งอยู่ในรังตรงกิ่งไม้ที่ตกลงมา “ ท่านเคยเห็นเปลือกไข่แตกไหม ” แมงกหลุดแล้วใช้จะงอยปากเจาะเปลือกไข่จนแตก

ครู 2 : แบละเห่ ตูลง ปาโดบายงกือเต๊ะ ดียอ นาเปาะ บูรงแซกอ ดูโตะ ดาแล ซาแระ ปือโต แดแฮะยาไ้ะ เมาะบูรงตางา “ แคมอ แบซอ นาเปาะ กูละ ตลอบูรง ปือเจาะฮ กือเต๊ะ ” เมาะบูรงฮาเมะมูโละ ปาตุฮู ซาปา ปือเจาะ (ครู 1 เคลื่อนหุ่นแบละเห่ลงจากต้นยางมาหยุดยืนอยู่ใกล้กับไม้ที่มีรังนก ครู 2 แมงกขยับขึ้นลงตามบทสนทนา และขีดหุ่นแมงกให้ปากไปชนกับไข่วางแมงก แล้วใช้มือแกะเปลือกไข่ให้เห็นแหวนทองที่อยู่ข้างในไข่)

ครู 1 : “ แหวนทอง ” แบละเห่รู้ทันเขาเห็นแหวนทองอยู่ในไข่

ครู 2 : “ จัจิงมะฮ ” ดียอ นาเปาะ จัจิงมะฮ ดาแล ตลอบูรง (ครู 1 ขีดหุ่นแบละเห่ขยับขึ้นมาทวงแมงก)

ครู 1 : แมงกก็พูดว่า “ รับไปเถอะ นี้คือแหวนวิเศษ อยากรได้อะไรก็จะได้อังใจนี้ ” แล้วคาบแหวนทองยื่นให้แบละเห่

ครู 2 : เมาะบูรงรอยะ “ ฮาเมะละฮ์ นิง จัจิงกรามะ กานาอะ กาปอ บูเล็ฮ ตูโระ ฮาตี มาเนาะ ” (ครู 2 ใช้มือหยิบแหวนทองออกมาจากไข่สวมที่ปากแมงกยื่นให้หุ่นแบละเห่)

ครู 1 : “ ขอบคุณมาก ” แบละเห่รับแหวนมาสวมได้พอดีกับนิ้ว

ครู 2 : “ ตีมอกาเตะ บาญะาะ บาญะาะ ” แบละเห่ฮาเมะจัจิง บูโอะดีจาร์ (ครู 1 ขีดหุ่นแบละเห่ด้วยมือขวาใช้มือหุ่นซ้ายสอดเข้ารับแหวนจากแมงก แล้วใช้มือซ้ายจับแหวนคล้องที่มือหุ่นแบละเห่ ขยับหุ่นไปมาซ้ำๆ)

ครู 1 : เมื่อแบละเห่กลับถึงบ้านก็ลองหมุนแหวนพร้อมขออาหาร บ้าน และเสื้อผ้า ปรากฏว่า เขาได้รับสิ่งของตามที่ขอทุกอย่าง

ครู 2 : แบละเห่ ซาปาบูเมาะห์ ดียอ บูปอ บูจิงจัจิง มีเตอะ มาแกแเน ภูเมาะห์ บาญ ลือปาฮูฮือ ดียอมูและบาแระเฮาะคียอมีเตอะ (ครู 1 ขีดหุ่นแบละเห่เคลื่อนมาทางขวาจนถึงบ้านของเขา จากนั้นใช้มือซ้ายจับมือซ้ายของหุ่นยื่นมาหมุนแหวนที่คล้องอยู่ที่มือขวา หยุดวางหุ่นให้ยืนนิ่ง) แล้วใช้ผ้าคลุมทับบ้านหลังเดิมเป็นบ้านหลังใหม่ที่ใหญ่กว่าเดิม)

ครู 1 : วันหนึ่งแบเลาะห์จำเป็นต้องเข้าไปในเมืองเพื่อทำธุระ เขาจึงไปค้างบ้านเพื่อนชื่อแบยี่ ซึ่งเป็นช่างทอง

ครู 2 : ซาตุฮารี แบเลาะห์ อาคอง มุสตอเฮาะ กนอ ซี ดาแล ปือแก ดียอ ซี บรีอตี ดี รุมาะห์ ซาเอ็ง นามอ แบยี่ ยังกาตี ตูแกมะย (ครู 1 เช็ดหุ่นแบเลาะห์เคลื่อนมาทางซ้ายซ้าๆ จนถึงบ้านแบยี่ แล้วหยุดยืน)

ครู 1 : แบยี่เห็นแหวนทองที่นิ้วแบเลาะห์จึงขอดู “ ขอดูแหวนทองนั้นหน่อยซี ได้แหวนนี้มายังไง เทรอ ” แล้วแบเลาะห์ก็เล่าเรื่อง แหวนวิเศษให้แบยี่ฟัง

ครู 2 : แบยี่นาเปาะจีจิงมะห์ ตีจาร์แบเลาะห์ ดียอ มีเตาะ แตงาะ “ มีเตาะ แตงาะ จีจิงมะห์ ซือตา แคมอ บูเลีย จีจิงนิง มารี มานอ ” แบเลาะห์ ดียอรอยะ จรีตอ จีจิง บูวี แบยี่ ดืองา (ครู 2 เช็ดหุ่นแบยี่ด้วยมือซ้ายยื่นมือหุ่นรับแหวนแล้วใช้มือขวาหยิบแหวนมาแอบและเปลี่ยนอีกวงมาคล้องที่มือหุ่นแบยี่ยื่นให้หุ่นแบเลาะห์)

ครู 1 : แบยี่อยากได้แหวนมาเป็นของตน จึงแอบเปลี่ยนแหวนโดยแบเลาะห์ไม่รู้ตัว

ครู 2 : แบยี่ ยอ บราซอ เนาะ อามะ จีจิง วี ยาตี เฮาะยอ ปะห์ตู จูรี ตูกา จีจิง แบเลาะห์ ดืองา เตะ แบเลาะห์ ตาฮู (ครู 1 เช็ดหุ่น แบเลาะห์ยื่นมือหุ่นรับแหวนมาสวมที่มือแล้วเคลื่อนหุ่นมาทางขวามืออย่างซ้าๆ)

ครู 1 : เมื่อแบเลาะห์กลับบ้านไปแล้ว แบยี่ช่างทองก็รับเอาแหวนวิเศษออกมาหมุนแล้วขอทองมากเท่าภูเขา ปรากฏว่าทองหล่นลงมามากมายทับแบยี่จมอยู่ใต้กองทองนั่นเอง(ครู 1 วางหุ่นแบเลาะห์ให้หยุดยืนระหว่างทาง เมื่อครู 2 บรรยายถึงเหตุการณ์ทองหล่นครู 1 หยิบผ้าสีเหลืองผืนใหญ่คลุมหุ่นแบยี่)

ครู 2 : บือลอ แบเลาะห์ กือเล๊ะรุมาะห์ แบยี่ ยอ จือปีะๆ ปูชิง จีจิงกรามะ มีเตาะ มะห์ บาญะๆ สบือซา บูเกะลือปาสตุ มะห์ยาตีะ ตีเน๊ะ อาตัสแบยี่ แบยี่ลือหมีะ คูโคะดาแล ตอกอมะห์ (ครู 2 เช็ดหุ่นแบยี่ด้วยมือซ้ายแล้วใช้มือขวาหยิบแหวนที่แอบไว้มาสวมมือหุ่น แล้วจับมือหุ่นอีกข้างมาหมุนแหวน)

ครู 1 : แบเลาะห์กลับถึงบ้าน เขาเก็บแหวนปลอมไว้ในตู้ และยังคงคิดว่าเป็นแหวนวิเศษ แต่เขาไม่นึกขออะไรจากแหวนอีกเลย

ครู 2 : แบเลาะห์ กือเล๊ะ รุมาะห์ ดียอ ตาโห๊ะ จีจิงบัลฐู ดาแล มารี ได้ะ เทแห ยาตีจีจิงกรามะ ดียอ เตะเซ มีเตาะ กาบอ (ครู 1 เช็ดหุ่นแบเลาะห์เคลื่อนมาทางขวามือมือจนถึงบ้านหยุดยืนแล้วถอดแหวนจากมือหุ่นเก็บไว้ในบ้าน)

ครู 1 : แบเลาะห์ขยันทำงานเขาและครอบครัวมีชีวิตที่เป็นสุขตลอดมา

ครู 2 : แบเลาะห์ ยอ ราเอิน บูวะ กรือยอ บีนิง อาเนาะ ดียอ ซือแน สป่าญ มาซอ (ครู 1 เช็ดหุ่นแบเลาะห์โดยใช้มือขวาจับประคองหุ่นแบเลาะห์ยื่นจนครู 2 พุดบรรยายจบ)

การประเมินผล สังเกตจากการมีส่วนร่วมของเด็กในการฟัง การสนทนาพูดคุยและซักถาม

หมายเหตุ ครูทั้งสองต้องทำการฝึกซ้อมบทละครพร้อมเชิดหุ่นประกอบให้เกิดทักษะก่อนทำการเล่าจริงเพื่อความราบรื่นในการดำเนินกิจกรรมและลดความผิดพลาดที่อาจเกิดในขณะดำเนินกิจกรรม ทั้งนี้เพื่อการเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาแก่เด็ก

สัปดาห์ที่ 3 เล่าปากเปล่าประกอบการเชิดหุ่นบนโต๊ะ

นิทานเรื่อง แหวนไข่มุก

แนวคิดสำคัญ ใช้ภาษาไทยและภาษามลายูแสดงออกถึงการยอมรับวัฒนธรรมทางภาษา วัตถุประสงค์ เพื่อเป็นแบบอย่างในการเชื่อมโยงภาษาทั้งสองและการใช้ภาษาให้กับเด็ก กิจกรรมการเล่านิทาน

ขั้นเกริ่นนำ ครู 1 : ร้องเพลง " ขวนฟังนิทาน " กล่าวทักทายเด็กเป็นภาษาไทย "สวัสดีคะนักเรียนทุกคน นิทานเรื่อง แหวนไข่มุกที่ครูจะเล่าให้เด็กๆ ฟังวันนี้ครูจะเล่าแบบไหนคอยติดตามนะคะ"

ครู 2 : กล่าวทักทายเด็กเป็นภาษามลายู "ฮัสสะลามูอะลัยกุม(ขอความสงบสุขจงมีแต่ท่าน) ฮารีนิง ครูเนาะนิทานจีจิงตลอบูลงบูวีอาคะดีองาเฮาะลายแดะ "

ครู 1 และครู 2 : เปิดผ้าคลุมโต๊ะนิทานพร้อมร้องเพลง "ขอละครให้น้องข้าดู ขอยายชูเลี้ยงน้องข้าเกิด ขอยายเกิด เลี้ยงตัวข้าเอง" จัดวางผ้าคลุมเข้าที่ให้เรียบร้อยอย่างนุ่มนวล

ขั้นเล่านิทาน ครู 1 และครู 2 เล่านิทานเป็นภาษาไทยและภาษามลายูสลับกันตามบทนิทานสองภาษาเรื่อง จีจิงตลอบูลง แหวนไข่มุก ประกอบการเชิดหุ่นบนโต๊ะที่ครูและเด็กร่วมกันจัดเตรียมไว้ ในขณะที่เล่าครูทั้งสองตระหนักอยู่เสมอว่าการเล่านิทานสองภาษาเป็นการแสดงที่ถ่ายทอดแบบอย่างทางภาษาให้แก่เด็ก ครูทั้งสองร่วมกันเชิดหุ่นตัวละครต่างๆ ตามบทบาทในบทละครด้วยท่วงท่าลีลาการเคลื่อนไหวที่นุ่มนวลเป็นธรรมชาติ (โดยครู 1 เชิด ตัวแบเลาะห์ กับชายชรา ครู 2 เชิด ตัวแม่ยก กับแบยี่) การพูดโต้ตอบกันใช้น้ำเสียงที่ชัดเจน มีจังหวะสม่ำเสมอ และสอดรับเชื่อมโยงกันและกันทั้งสองภาษา จนจบเรื่อง

ขั้นซักถามและสรุป ครู 1 และครู 2 ตามความรู้สึกและให้เด็กๆ อาสาสมัคร ออกมาช่วยกันสรุปเนื้อเรื่อง โดยครูช่วยกล่าวนำตอนต้นเรื่องหรือช่วงต่อของเหตุการณ์สำคัญในเรื่อง

สื่อการสอน เพลงชวนฟังนิทาน, ใ้ะนิทาน, นุ่นทำเองจากผ้าตามแนววงกลม 4 ตัว (จากสัปดาห์ที่ 2), อุปกรณ์ตกแต่งฉากจากธรรมชาติ(เหมือนสัปดาห์ที่ 2), นิทานสองภาษาเรื่อง จีจิง ตลอนลุง แหวนไข่มุก

การประเมินผล สังเกตจากการมีส่วนร่วมของเด็กในการฟัง การสนทนาพูดคุยและซักถาม
 หมายเหตุ ลักษณะการขีดหุ่นเหมือนสัปดาห์ที่ 2 ซึ่งครูทั้งสองต้องทำการฝึกซ้อมบทละคร
 พร้อมขีดหุ่นบนโต๊ะให้เกิดทักษะก่อนทำการเล่าจริงเพื่อความราบรื่นในการดำเนินกิจกรรมและ
 ลดความผิดพลาดที่อาจเกิดในขณะดำเนินกิจกรรม

ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานปกติ

นิทานเรื่อง แหวนไข่มุก

แนวคิดสำคัญ ใช้ภาษาที่สองในการเล่านิทานโดยการอ่านหนังสือนิทานประกอบภาพ
 วัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มการรับรู้การใช้คำและประโยคภาษาไทยให้กับเด็ก

กิจกรรมการเล่านิทาน

ขั้นเกริ่นนำ ครูกล่าวทักทายเด็กเป็นภาษาไทย “สวัสดีคะนักเรียนทุกคน วันนี้ครูมีนิทานจะเล่าให้
 เด็กๆ ฟังด้วยคะ ชื่อเรื่องว่า แหวนไข่มุก” ครูชูหนังสือนิทานให้เด็กๆ ดู

ขั้นเล่านิทาน ครูเล่านิทานเรื่อง แหวนไข่มุก เป็นภาษาไทยประกอบหนังสือตามบทนิทาน จนจบ

ขั้นซักถามและสรุป ครูร่วมกับเด็กๆ สรุป ตัวละคร เนื้อเรื่อง ความรู้สึก ความคิดเห็น เกี่ยวกับ
 นิทานเรื่องที่เล่าจบ ว่ามีตัวละครชื่ออะไรบ้าง แต่ละตัวมีบุคลิกลักษณะอย่างไร เด็กชอบตัวละคร
 ตัวไหนมากที่สุด เพราะอะไร

สื่อการสอน หนังสือนิทานเรื่อง แหวนไข่มุก (นิทานปกติ)

การประเมินผล สังเกตจากการมีส่วนร่วมของเด็กในการฟัง การสนทนาพูดคุยและซักถาม

นิทานเรื่อง เจ้าพริกขี้หนู

แนวคิดสำคัญ ใช้ภาษาที่สองในการเล่านิทานโดยการอ่านหนังสือนิทานประกอบภาพ
วัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มการรับรู้การใช้คำและประโยคภาษาไทยให้กับเด็ก

กิจกรรมการเล่านิทาน

ขั้นเกริ่นนำ ครูกล่าวทักทายเด็กเป็นภาษาไทย "สวัสดีคะนักเรียนทุกคน วันนี้ครูมีนิทานจะเล่าให้
เด็กๆ ฟังด้วยคะ ชื่อเรื่องว่า เจ้าพริกขี้หนู" ครูชูหนังสือให้เด็กๆ ดู "นี่อะไรเอ่ย ในภาพมีใครบ้างคะ"

ขั้นเล่านิทาน ครูเล่านิทานเรื่อง เจ้าพริกขี้หนูเป็นภาษาไทยประกอบหนังสือตามบทนิทาน จนจบ
ขั้นซักถามและสรุป ครูร่วมกับเด็กๆ สรุป ตัวละคร เนื้อเรื่อง ความรู้สึก ความคิดเห็น เกี่ยวกับ
นิทานเรื่องที่เล่าจบ ว่ามีตัวละครชื่ออะไรบ้าง แต่ละตัวมีบุคลิกลักษณะอย่างไร เด็กชอบตัวละคร
ตัวไหนมากที่สุด เพราะอะไร

สื่อการสอน หนังสือนิทานเรื่อง เจ้าพริกขี้หนู (นิทานปกติ)

การประเมินผล สังเกตจากการมีส่วนร่วมของเด็กในการฟัง การสนทนาพูดคุยและซักถาม

นิทานเรื่อง แวบุงกับแหวนวิเศษ

แนวคิดสำคัญ ใช้ภาษาที่สองในการเล่านิทานโดยการอ่านหนังสือนิทานประกอบภาพ
วัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มการรับรู้การใช้คำและประโยคภาษาไทยให้กับเด็ก

กิจกรรมการเล่านิทาน

ขั้นเกริ่นนำ ครูกล่าวทักทายเด็กเป็นภาษาไทย "สวัสดีคะนักเรียนทุกคน วันนี้ครูมีนิทานจะเล่าให้
เด็กๆ ฟังด้วยคะ ชื่อเรื่องว่า แวบุงกับแหวนวิเศษ " ครูชูหนังสือภาพให้เด็กๆ ดู "เด็กๆ บอกครูได้
ไหมมีอะไรอยู่ในภาพบ้างคะ"

ขั้นเล่านิทาน ครูเล่านิทานเรื่องแวบุงกับแหวนวิเศษ เป็นภาษาไทยประกอบหนังสือตามบทนิทาน
ในหนังสือจนจบ

ขั้นซักถามและสรุป ครูร่วมกับเด็กๆ สรุป ตัวละคร เนื้อเรื่อง ความรู้สึก ความคิดเห็น เกี่ยวกับ
นิทานเรื่องที่เล่าจบ ว่ามีตัวละครชื่ออะไรบ้าง แต่ละตัวมีบุคลิกลักษณะอย่างไร เด็กชอบตัวละคร
ตัวไหนมากที่สุด เพราะอะไร

สื่อการสอน หนังสือนิทานเรื่อง แวบุงกับแหวนวิเศษ (นิทานปกติ)

การประเมินผล สังเกตจากการมีส่วนร่วมของเด็กในการฟัง การสนทนาพูดคุยและซักถาม

นิทานสองภาษาเรื่อง ลาดอบูรง เจ้าพริกขี้หนู

โดย เสาวลักษณ์ สมวงษ์

จากเค้าโครงนิทานพื้นบ้านจังหวัดปัตตานี เรื่อง " เจ้าพริกขี้หนู "

ของ ประพนธ์ เรืองณรงค์

ครู 1 : ยูโตะกับมีเนาะห์ สองสามีภรรยา ตั้งบ้านเรือนอยู่ริมทุ่งนา ทั้งคู่แต่งงานอยู่ด้วยกันมานานแล้ว แต่ยังไม่มียูลูก

ครู 2 : ยูโตะ ดิงา มีเนาะห์ ดูวอ ลากี บีนิง นูวะ ภูมะเาะห์ โคะ ตือปี บือแน ดูวอ ออแรว ยอ นีเกาะฮลามอ ตตาปี เคะอาดอ อาเนาะ

ครู 1 : เย็นวันหนึ่งขณะเตรียมอาหารมือเย็น " พี่จ๊ะ อาหารมือเย็นวันนี้ น้องทอดปลาช่อนแห้งกินกับน้ำบูดูด้วยจ๊ะ" มีเนาะห์พูดกับสามี

ครู 2 : " อาแบ นาชิปือแต ฮารีนิง อาเคะ รือแน อี้แกแวกือริง มาแกตือองานูดู " มีเนาะห์ ยอ แกแจะ ตือองา อาแบ ยอ

ครู 1 : ฮีม!อร่อยแน่ๆ อาหารที่พี่ชอบทั้งนั้นเลย

ครู 2 : " ไ้ ! ตือตุ ซือคะ บาแรมมาแก เฮาะอาแบ กือแน บลากอ "

ครู 1 : " มาทานข้าวกันเถอะ " ยูโตะชวนภรรยา

ครู 2 : " มาสิ มาแก " อาแบยอ แกแจะ

ครู 1 : ขณะที่ทั้งสองกำลังกินข้าว อู้ย ! กลืนพริกขี้หนูเข้าไปเม็ดหนึ่ง (มีเนาะห์อุทาน)

ครู 2 : " ไ้ะ ! มีเนาะห์ ยอ ตือแล ลาดอบูรง "

ครู 1 : " แล้วติดคอรีเปล่าจ๊ะ "

ครู 2 : " ปะ ลือกะตือเกาะเคาะ "

ครู 1 : เปล่าจ๊ะ ไม่ติดคอหรอก

ครู 2 : " เคาะ เคาะลือกะ กาลี "

ครู 1 : หลังจากนั้นสามวันต่อมา นางมีเนาะห์ก็ตั้งท้องขึ้น เมื่อถึงกำหนดคลอด นางก็คลอดลูกชาย รูปร่างเล็กเท่าพริกขี้หนู จึงตั้งชื่อลูกว่า " เจ้าพริกขี้หนู "

ครู 2 : ตือมอ ฮารี บลาแก มีเนาะห์ ยอ งานง บราเนาะ อาเนาะ ฮาลูห์ ซามอ บือซา ลาดอบูรง

ครู 1 : เจ้าพริกขี้หนูกินข้าววันละหนึ่งเม็ดแล้วอิมไปทั้งวัน เจ้าพริกขี้หนุนั้นตัวเล็กมากพ่อแม่จึงให้อยู่บ้านเฉย ๆ ไม่ต้องทำงาน

ครู 2 : เจ้าพริกขี้หนู ยอ มาแก นาชิ ซาตุ บูเต กือแญ ซาปา ซอ ฮารี เจ้าพริกขี้หนู ยอ ฮาลูห์ เปาะงาแมะ ตะวี ยอ ะกรียอ

ครู 1 : แต่เจ้าพริกขี้หนูรู้สึกเบื่อหน่ายจึงบอกพ่อกับแม่ว่า พ่อแม่มีบุญคุณที่เลี้ยงดูลูกมา แม้ลูกจะตัวเล็กเท่าพริกขี้หนูก็ตาม ลูกอยากช่วยพ่อกับแม่ทำงาน

ครู 2 : เจ้าพริกขี้หนู ยอ ปูวะฮ ยอ กาดอ " แม่ ดูวอ อาเยาะห์ อาดอ นูดี แพฆอ อาเคะ อาเคะ

ฮาลูห์ บือซา ลาดอบูร่ง อาเคะ วาซอ เนาะตุลง แม่ดูวอ อาเยาะห์ วกียอ "

ครู 1 : ในที่สุดเจ้าพริกขี้หนูก็ได้ช่วยพ่อแม่ออกไปเลี้ยงควายที่ทุ่งนา

ครู 2 : แม่ ด็องกา เปาะ วิ เจ้าพริกขี้หนู แพฆอ กูบา ดี บือแน

ครู 1 : ขณะที่เจ้าพริกขี้หนูเลี้ยงควายและนั่งบังแดดอยู่หลังก้อนหิน ทันใดนั้นได้มีโจรแอบเข้ามา

ขโมยควายไปจนหมด

ครู 2 : เจ้าพริกขี้หนู แพฆอ กูบา ดี บือแน โคะ งือลิ ปานะฮ บลาแก บาตุ ตีบอ ๆ อาดอ

ออแรยฮัตนุช มารี จูรี กูบา ยอ ฮาบิ

ครู 1 : เจ้าพริกขี้หนูไม่ตกใจรีบเดินทางติดตามควายทันที

ครู 2 : เจ้าพริกขี้หนู เคาะ ตือกือยู ยอ จือปะ ฮี ยาแล ตูโระ กูบา ซลาตุ

ครู 1 : เมื่อเจ้าพริกขี้หนูเดินทางผ่านคลอง " ฉันทขอไปด้วย " ปลาตุกร้องบอกแล้วว่าอย่าตามมา

ครู 2 : " กิตอ เนาะ ฮี กาดะ " อี้แกกลี กาดอ เนาะฮี ด็องกา ยอ แกแจะ ชูเดาะ บือรแน

ตูโระ มารี

ครู 1 : เมื่อเจ้าพริกขี้หนูเดินทางผ่านต้นไม้ใหญ่ " ฉันทขอไปด้วย " นกคุ่มพุดพลงบินตามมา

ครู 2 : " กิตอ เนาะ ฮี กาดะ " บูรงแกแจะ เนาะฮี ด็องกา ยอ แกแจะ ชูเดาะ ตีรแบ ตูโระ มารี

ครู 1 : เมื่อเจ้าพริกขี้หนูเดินทางผ่านป่าทึบ " ฉันทขอไปด้วย " เสือตะโกนบอกแล้ววิ่งตามมา

ครู 2 : " กิตอ เนาะ ฮี กาดะ " รีมา แกแจะ เนาะฮี ด็องกา ยอ แกแจะ ชูเดาะ ลารี ตูโระ มารี

ครู 1 : เจ้าพริกขี้หนูและเพื่อน ๆ ตามควายมาจนถึงบ้านร้างใกล้เชิงเขาแห่งหนึ่ง ก็มองเห็นควาย

ของตนถูกมัดไว้ที่ได้ถุนบ้านนั้น เจ้าพริกขี้หนูกับเพื่อน ๆ วางแผนจู่โจมทันที

ครู 2 : เจ้าพริกขี้หนู ด็องกา ซาเอง ยอ ตูโระ กูบา มารี ดี รุเมาะห์ ดี ยอ แดเงาะ กูบา เหาะยอ

โคะ บอเวาะฮ รุเมาะห์ เจ้าพริกขี้หนู ด็องกา ซาเอง จารี ยาแล มาโชะ ซลาตุ

ครู 1 : เจ้าพริกขี้หนูกระโดดเข้าตาขโมย (ขโมย ร้องโอ้ย!) ขโมยแสบตาวิ่งไปที่โถ่งน้ำเพื่อล้างตา

ครู 2 : เจ้าพริกขี้หนู ลอปะ มาโชะ ดาแล มาตอ ปือซูรี ลารี ฮี ปาแย อาเฮ สบายอ

บาโชะ มาตอ

ครู 1 : ปลาตุกร้องอยู่ในน้ำรออยู่แล้ว เอาเงียงแทงมือทันที

ครู 2 : อี้แกกลี โคะดาแล อาเฮ นาตี เมะ ซ็องะ ตี้แก ตาแก ยอ ซลาตุ

ครู 1 : ขโมยตกใจวิ่งเข้าไปในครัว เพื่อเอาไม้ขีดมาจุดตะเกียงก็โดนนกคุ่มกระพือปีก ทำให้ขี้เถ้า

และผงดินปลิวเข้าหน้าเข้าตาจนมองไม่ถนัด

ครู 2 : ปือซูรี ตือกือยู ลาสีมาโชะ ฮี ดี ดาไป บูรงตรีอแบ ฮานู มาโชะ มาตอ แสงอ

เตะนาเปาะ

ครู 1 : ขโมยตกใจกลัววิ่งหนีออกไปนอกบ้านก็เจอเสือไล่จับ จึงวิ่งหนีหายเข้าไปในป่า

ครุ 2 : ป็อทุรี ตื่อก๊อญ ลารี ตูเบะ ลูวา รุเมาะ ยูปอ รีม่า ฮามะ ยอ ลารี ฮีแล้ ดาแล้ ฮูแด

ครุ 1 : เจ้าพริกชี้หนูนาคอยกลับบ้านให้พ่อแม่ได้สำเร็จ และกล่าวขอบคุณเพื่อน ๆ ที่ช่วยเหลือ

ครุ 2 : เจ้าพริกชี้หนู บอเลาะ กูบา กือละะ ดงัน สลามะ " ตริ่มอกกาแสะ บาญะบาญะ "

ครุ 1 : "ขอบคุณมากครับที่ช่วยเหลือ ถ้าไม่ได้พวกท่านผมคงตามควายไม่สำเร็จ " เพื่อน ๆ พุด

ตอบว่า " ไม่เป็นไรหรอก เจ้าเป็นเด็กดีมีความกตัญญู พวกเรายินดีช่วย "

ครุ 2 : " ตะปอ เจ้าพริกชี้หนู ยาดี ออแรบ่าเอก ฝวกกือตอ แลลอ ตูลง "

ครุ 1 : " กลับก่อนละนะ " แล้วเพื่อน ๆ ก็ลาเจ้าพริกชี้หนูกลับบ้านของตน

ครุ 2 : " กือละะ ตูเมาะ ดูลู แคะ " ลือปะห้ ตู สาเฮง ปง กือละะ รุเมาะ

ครุ 1 : พ่อแม่ดีใจที่เจ้าพริกชี้หนูตามควายกลับมาได้ ทั้งสามอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

ครุ 2 : เปาะ ต็องกา แม่ะ ลูกอ ฮาตี สบะ อาเนาะ ยอ ตูโระกูบา บูละห์ กือละะวียอ ต็อม ออแร

โคะซื่อแน

นิทานสองภาษาเรื่อง แวบุงกับแหวนวิเศษ

โดย เสาวลักษณ์ สมวงษ์

จากเค้าโครงนิทานพื้นบ้านจังหวัดชายแดนภาคใต้ เรื่อง " แวบุง "
ของ ประพนธ์ เรืองณรงค์

ครู 1 : แวบุงเป็นลูกชวานาฐานะยากจนมาก เขากำพร้าแม่ตั้งแต่เด็กมีเพียงพ่อที่เลี้ยงดูเขา
เพียงลำพัง

ครู 2 : แวบุง ยอ ยาดิ อาเนาะ ออแรบือแน ตาระฮ มัสเกิน แมะยอ มาตี มาซอ ยอฮาลูห์
อาดอ เปาะ แพฆอ ยอ ซอแร

ครู 1 : สองพ่อลูกช่วยกันทำมาหากิน โดยทุกวันพ่อจะไปทำนา ส่วนแวบุงมีหน้าที่หาปลา

ครู 2 : อาเนาะ ตูลง บูวะกรียอ เปาะ ยอ บูวะบือแน แวบุง บูวะกรียอ จารี อี้แก

ครู 1 : วันหนึ่งขณะที่นั่งตกปลาแวบุงก็รู้สึกว่าปลาติดเบ็ด

ครู 2 : ซอฮารี แวบุง โคะ มงาเอะ ยอ บราซอ อี้แก มาแก มาตอกาเอะ

ครู 1 : อืม! ได้ปลาแล้ว อีบ ๆ ปลาอะไรนะ คงจะตัวโตแน่ ๆ เลย อีบ ๆ เขาสาวเชือกเบ็ดอยู่บนาน
"โอ้อ้อ! ปลาตัวใหญ่จริง ๆ ด้วยซี" เขาอุทาน

ครู 2 : " อัดลา! อี้แก บซา ซูโง๊ะ" ยอ กาดอ

ครู 1 : " ปล่อยฉันทะนะ อย่าจับฉันทะไปเลย " (เสียงปลาอ้อนวอน)

ครู 2 : อี้แก กาดอ " ลือปะ กิตอ แคะ ยาแงอี่มะ กิตอ ลา " อี้ แก ยอ มีเตาะ

ครู 1 : (แวบุงตกใจมากหันมองทางซ้ายและขวาแต่ไม่เห็นใคร) "ฉันทะเอง อยู่ที่นี่" ปลาร้องบอก
แวบุงมองปลาในมือ "ปล่อยฉันทะไปเถะนะ แล้วฉันทะจะให้แหวนวงนี้แก่ท่าน" ปลาพูดแล้ว
คายแหวนลงบนฝ่ามือแวบุง

ครู 2 : อี้แก กาดอ ลือปะ ยอ แคะ ยอ เนาะ บูวี จิจิง กอ แวบุง ลือปะหัดู อี้แก แคะอะจิจิง
ดาแล ตาแง แวบุง

ครู 1 : แวบุงนำปลาไปปล่อยในหนองน้ำตามเดิม " ขอขอบคุณที่ปล่อยฉันทะให้เป็นอิสระ " แล้วปลาก็
ว่ายน้ำหายไป แวบุงนั่งตกปลาต่อไปแต่เขาไม่ได้ปลาอีกเลย

ครู 2 : แวบุง เมะ อี้แก ลือปะ ดาแล ปายอ ซูเดาะฮ อี้แก ตรีมอกาเซะ ดียอ บือรเนะ ซี อี้แล

ครู 1 : เมื่อลูกชายกลับถึงบ้านพ่อก็ถามว่า " เป็นไงบ้าง ได้ปลาเยอะไหมวันนี้ " " ฉันทะตกปลาไม่ได้
เลยจะพ่อ " พ่อได้ยินดังนั้นจึงโกรธมาก เพราะความหิวและเข้าใจว่าลูกชายเถลไถลไม่ได้ไป
ตกปลา จึงขับไล่แวบุงออกจากบ้าน

ครู 2 : แวบุง ยอ กือเสะ ซาปา รูเมะห์ เปาะ ตาญอ ยอ " บูละฮ อี้แก บาญะวะ เดาะ ฮารีนิง"
แวบุง ยาวะ เปาะยอ เดาะ บูละฮ อี้แก เปาะยอ มูวะฮ ฮามะ แวบุง ตูเบะ ตูวา
รูเมะห์

ครู 1 : แวนูรงเดินทางเข้าไปในเมือง (เขาเดินเข้าไปใกล้กำแพงพระราชวัง) เขาเห็นทหารกำลังสร้าง เรือกอและลำโต " โอโฮ้ ! เรือสวยและใหญ่โตจังเลยนะครับ ท่านสร้างเรือลำนี้ทำไมครับ " แวนูรงถามด้วยความอยากรู้

ครู 2 : แวนูรง มี ยาลแล ดาแล ปือแก ยอ แดเงาะ ทหาร นูวะ ปราฐู กอและ บชา แวนูรง ยอ ตาญอ ทหาร ยอ เนาะ ตาฐู " แดมอ นูวะ ปราฐู กอและนิง ะปอ "

ครู 1 : ทหารตอบว่า " พระราชารับสั่งให้สร้าง เสร็จแล้วจะบรรทุกพระธิดาไปให้ยักษ์กิน " ทหาร อีกคนเสริมว่า " ยักษ์มาจับชาวบ้านกินเสมอ ๆ มันบอกว่าถ้าส่งพระธิดาไปให้มันกิน มันจะเลิกรบกวน พระราชาจึงตกลง "

ครู 2 : ทหาร ยาวะ "รายอ สุโระ นูวะ นูวี ชูเตาะห์ ปะเนาะนูวะ อาเนาะรายอปุตรี นูวี ฆาชี มาแก" ซอแร ทหาร ลากี กาดอ "ฆาชี มารี เมะ ออแร มาแก สะมอ ฆาชี ยอ รอยะ กาลู อาดา อาเนาะรายอปุตรี มี นูวี ยอ มาแก บารู ยอ เตาะมารี , รายอ ยอ ซาโงะ"

ครู 1 : "แล้วเรือลำนี้จะเสร็จเมื่อไรครับ" (แวนูรงถามต่อ) "คงอีกหลายเดือน คุณจะช่วยสร้าง เหรอ" (ทหารถามแวนูรงบ้าง) "ผมสร้างมันเดี๋ยวก็เสร็จ" (แวนูรงบอกกับทหาร) "จริงๆ เหรอ ถ้าคุณทำไม่ได้อย่างที่พูดถือว่าโกหกต้องโดนประหารนะ " (ทหารพูดขึงขัง)

ครู 2 : แวนูรง ตาญอ ปราฐู กอและ เนาะ ชูเตาะ บีลล , ทหาร ยาวะ บาญะ นูแล แวนูรง ยอ รอยะ ยอ นูวะ ซอ ฮารี ชูเตาะ , ทหาร รอยะ กาลู นูวะ เตาะละเฮย ก้อนอ นูญุส แดะ

ครู 1 : คึนนั้นแวนูรงเอาแหวนที่ปลาให้มาอธิษฐาน ขอให้แหวนช่วยเนรมิตเรือให้ " แหวนวิเศษ ขอ เรือกอและหนึ่งลำให้ฉันด้วยเถอะ"

ครู 2 : มาแลตุ แวนูรง เมะ จิจิง เฮาะ อีแก นูวี ยอ มีเตาะ ปราฐู กอและ

ครู 1 : เมื่ออธิษฐานเสร็จก็ปรากฏเรือกอและลำโตใหม่เอี่ยมจอดลอยลำอยู่ตรงท่าเรือใกล้ พระราชวัง

ครู 2 : มีเตาะ ชูเตาะเฮย อาดอ ปราฐู กอและ บชา แด บารู โดะ ดี ปกาแล ดือกะ อีสตานอ

ครู 1 : วันรุ่งขึ้นพระราชาและทหารมาที่ท่าเรือเห็นเรือกอและจอดอยู่จริงตามคำพูดของแวนูรง "เจ้าทำได้จริงตามที่พูด เราขอชมเชย เอ้านี้ รางวัลของเจ้า" พระราชาตรัสแล้วยื่นถุงทองให้

ครู 2 : ป่ามี ๆ รายอ แด ทหาร มารี ดี ปกาแล แดเงาะ ปราฐู กอและ โดะ อาดอ ชูโงะฮ รายอ นูวี ฮาดีเยาะห์ กอ แวนูรง

ครู 1 : (แวนูรงไม่รับ) " ข้าพเจ้าไม่ขอรับรางวัล แต่จะขออนุญาตพระองค์ติดตามพระธิดาไปปราบ ยักษ์ด้วยพะยะค่ะ " " เอาสิ ฉันทอนุญาต "

ครู 2 : แวนูรง เตาะ เมะ ยอ มีเตาะ รายอ มี ดืองา อาเนาะรายอปุตรี นูญุส ฆาชี รายอ นูวี ดือย มี

ครู 1 : เมื่อส่งเรือไปถึงเมืองยักซ์ แวนรุงขอให้แหวนวิเศษบันดาลให้ยักซ์เจ็บปวด " โอ้ย ! ข้า
เป็นอะไรไป เจ็บปวดเหลือเกิน " ยักซ์เจ็บปวดทรมานทรมาย สุดท้ายไหนจะไหวจึงหายตัวหนีไป

ครู 2 : ปราสู ยอ ซาปา นักร์ มาซี แวนรุง มีเตาะ จีจิง ตูลง นูวะ มาซี ซาเก๊ะ ฮาดี มาซี
เตาะละฮ ซอบา ดียอปง ฮีแล ราอะ

ครู 1 : แวนรุงพาพระธิดากลับคืนพระราชวัง พระราชาทรงดีพระทัยมากที่พระธิดาปลอดภัยจึงยก
พระธิดาให้อภิเษกกับแวนรุง แล้วให้แวนรุงปกครองบ้านเมืองสืบต่อไป

ครู 2 : แวนรุง บอเวาะ อาเนาะ กือเล๊ะ ดี อีสตานอ รાયอ ยอ สุกอ ฮาดี บือนา นูวี
อาเนาะรายอปุตรี นิเกะฮ ด็องกา แวนรุง แด นูวี ยอ ยาดี รાયอ ปแระเตาะห์
นักร์ สลามอญอ

นิทานสองภาษาเรื่อง นกน้อยชูไบดา

โดย เสาวลักษณ์ สมวงษ์ จากเค้าโครงนิทานพื้นบ้านจังหวัดชายแดนภาคใต้ เรื่อง " แค้อยเพียงคำเดียว " ของ ประพนธ์ เรืองณรงค์

- ครู 1 : ชูไบดา กำพำพ้อมมาตั้งแต่เด็ก ต่อมาแม่ก็มีสามีใหม่ และมีน้องชายเล็ก ๆ อีกหนึ่งคน ชูไบดาจึงมีหน้าที่เลี้ยงน้องและดูแลบ้านขณะที่พ่อแม่ไปทำนา
- ครู 2 : ชูไบดา ยอ เตาะ อาดอ เปาะ มะยอ อาดอ ลากี บารู ด็องกา อาเคะ ฮาลูห์ ซอแร
ชูไบดา อาดอ กวายิแป แพชมอ อาเคะ ด็องกา บูวะกร็อย รูเมาะห์ ป็ลล อเปาะตีรี
ด็องกา มะะ ซี บูวะบ็อแน
- ครู 1 : วันหนึ่งก่อนออกไปทำนาพ่อเลี้ยงสั่งไว้ว่า " ้อยที่พ่อปลูกไว้ข้างบ้านอย่าตัดมากินนะ
แม้แต่น้องก็อย่าให้กินเด็ดขาด พ่อจะเอาไว้ขาย " " จะพ่อ " ชูไบดารับคำ
- ครู 2 : ซาตุฮารี บลม ซี บูวะ บ็อแน เปาะตีรี ยอ บ็อแซ ชูไบดา ยาแงมะ ตนู มาแก
อาเคะ สรุปอ เตาะวี ยอมาแก เปาะยอ เนาะอามะะ ซี ยูวา
- ครู 1 : เมื่อพ่อแม่ออกไปทำนาแล้ว น้องชายร้องไห้ไม่ยอมหยุดอยากจะทำกิน อย " ฮือ ๆ จะกิน อย " ชูไบดาส่งสารน้องจึงตัด อย มาให้น้องกินลำหนึ่ง น้องจึงหยุดร้อง
- ครู 2 : บ็ลล อเปาะ ด็องกา มะะ ซี วะบ็อแน อาเคะ ตีเยาะ เตาะบ็อริอดี เนาะ มาแก ตนู
ชูไบดา กซีแย อาเคะ มะ ตนู บูวี ยอ มาแก ยอ บ็ริอ ตีเยาะ
- ครู 1 : เมื่อพ่อแม่กลับมาบ้านทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้น พ่อเลี้ยงโกรธมากจึงดุด่าและทุบตีชูไบดา
- ครู 2 : เปาะ ด็องกา มะะ กือเละ รูเมาะห์ ตาสู เปาะตีรี มูวะฮ สูโง ๆ ซอแด ชูไบดา
- ครู 1 : วันรุ่งขึ้นพ่อแม่ออกไปทำนาและเอาลูกชายคนเล็กไปด้วย ปล่อยให้ชูไบดาอยู่บ้านเพียงคนเดียว
- ครู 2 : ปาซี แอเสาะแก เปาะงา มะมะซี วะบ็อแน ยอ มะ อาเคะซี ด็องกา ยอ ตังงา
ชูไบดา โคะ รูเมาะห์ ซอแร
- ครู 1 : ขณะชูไบดาร้องไห้อยู่หน้าบ้าน " ฮือ ๆ " ทันใดนั้นได้มีพญานกตัวหนึ่งบินผ่านมาเห็นจึงเข้าไปถามว่า " หนูร้องไห้ทำไมจ๊ะ " ชูไบดาเล่าเรื่องทั้งหมดให้พญานกฟัง
- ครู 2 : มาซอ ชูไบดา ตีเยาะ โคะ ตะแป รูเมาะห์ ตีบอ ๆ อาดอ รាយา บูรง ต็อริอแบ ลาลู มารี
นาเปาะ โคะตีเยาะ ซี มาชะ ตาญอ ชูไบดา ตีเยาะ วะปอ ชูไบดา ยอ รอยะ จรีตอ
บูวี กอ รายา บูรง
- ครู 1 : พญานกบอกชูไบดาว่า " ฉันจะทำให้หนูมีแต่ความสุข และเป็นอิสระเสรี " แล้วพญานกก็บินศาลให้ชูไบดากลายเป็นนกน้อยแสนสวยที่ร้องเพลงไพเราะจับใจ
- ครู 2 : รายา บูรง รอยะ กอ ชูไบกา " กิดอ เนาะบูวะ บูวี แดมอ ลือแน ด็องกา แบบะห์ " รายา บูรง
บัมบรีแย ชูไบดา ยาดี บูรง มอและ ญาเบี มรัดู

ครู 1 : พญานกพานกน้อยชูใบดาบินท่องเที่ยวไปบนท้องฟ้าอย่างมีความสุข แต่ชูใบดาคิดถึงแม่ จึงบินไปที่บ้านช่วยเก็บฟืน หุงข้าว ตักน้ำ ปัดกวาดเช็ดถูบ้านจนสะอาดเรียบร้อยและถอด กั๊ก กับตุ้มหูวางคืนให้แม่ แล้วบินไปหาแม่ที่ท้องนา

ครู 2 : รายนูร่ง บอเวาะ นกน้อยชูใบดา ตี๋อริ๊อแบ มลาแย อาตะฮ ลางิ ชูใบดา อังต เกาะ
แมะ ตี๋อริ๊อแบ กือเล๊ะ รุเมาะห์ ตูลง วะกรียอ ชูเดาะฮ เดาะ นกน้อยชูใบดา จานุ
มือแลตาแง ตี๋องา ชูแบ ลือเดาะ ดาแล บาโก ชูเดาะฮ ยอ ตี๋อริ๊อแบ จาริ แมะยอ
ตี๋บือแน

ครู 1 : ชูใบดาเกาะอยู่บนกิ่งไม้ใกล้แม่ ร้องเพลงว่า

" แม่จำแม่แค่อ้อยเพียงลำเดียว แม่ไม่เหลียวแลลูกถูกใจ
แม่รักอ้อยเพียงหนึ่งลำสำคัญไย น้องนอนในเปลน้อยเฝ้าคอยกิน
ตุ้มหูและกำไลในกระเชอ น้ำล้นเอ่อเต็มอ่างข้างบ่อหิน
เก็บไม้ฟืนมากลั่นวางบนดิน ข้าวเปลือกลั่นครกตำนำข้าวมา "

ครู 1 : ร้องอยู่หลายเที่ยว จนแม่คิดถึงชูใบดาจึงชวนพ่อกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านไม่เห็นชูใบดา
พบเพียงกำไลและตุ้มหูแม่ก็ร้องไห้เสียใจ

ครู 2 : เมะ อังต ชูใบดา ยอ อาเยาะ เปาะ กือเล๊ะ รุเมาะห์ ชาปา รุเมาะห์ เดาะนาเปาะ
ชูใบดา นาเปาะ ฮือแลตาแง ตี๋องา ชูแบ แมะ ยอ ฮือชา

ครู 1 : วันหนึ่งขณะที่นกน้อยชูใบดากำลังเกาะกิ่งไม้ร้องเพลงอย่างเพลิดเพลิน ได้มีพระราชานุ่ม
องค์หนึ่งกำลังออกล่าสัตว์ผ่านมาได้ยินเสียงเพลงที่นกน้อยชูใบดาร์้องก็ชอบใจ พระราชา
ทรงมีรับสั่งให้ทหารจับนกน้อยใส่ไว้ในกรงไม้ไผ่

ครู 2 : ชาตุฮารี นกน้อยชูใบดา โตะ ตี ราติงกายู ญานูญี ชูกอ สูกอฮาตี อาดอ รាយอ มูดอ ซอแระ
โตะบลูรู มนาแต ลาลู มาริ ตี๋องา นกน้อยชูใบดา ญานูญี รាយอ กือแน ปือแซ ทหาร
อามะ นกน้อยชูใบดา บูโอะ ดาแล สาแระ บูโละฮ

ครู 1 : พระราชาเสด็จมาเล่นกับนกน้อยทุกวัน วันหนึ่งพระองค์ได้ยिनนกน้อยร้องเพลงว่า

" จีบ จีบ จีบ ฉันไม่ยอมอยู่ในกรงไม้ ฉันจะอยู่ในกรงเหล็ก
จีบ จีบ จีบ ฉันไม่ยอมอยู่ในกรงเหล็ก ฉันจะอยู่ในกรงเงิน
จีบ จีบ จีบ ฉันไม่ยอมอยู่ในกรงเงิน ฉันจะอยู่ในกรงทอง "

เมื่อได้ยินดังนั้นพระราชาก็เปลี่ยนจากกรงไม้ไผ่ เป็นกรงทอง นกน้อยก็รำเริงและร้องเพลง
ไพเราะยิ่งขึ้น

ครู 2 : รាយอ มาริ มาแอง นกน้อยชูใบดา สะมอ ชตุฮารี ยอ ตี๋องา นกน้อยชูใบดา ญานูญี
เนาะ โตะ ดาแล สาแระมะห์ รាយอ ยอ ตูกา ยาตี สาแระมะห์

ครู 1 : วันรุ่งขึ้นเมื่อพระราชามาดูนกกน้อยพระองค์ทรงตกพระทัยมากที่ไม่เห็นนกออยู่ในกรง แต่กลับ
มีหญิงสาวสวยนั่งอยู่ข้างกรงนกแทน

ครู 2 : แอเสาะแก รวยอ มาริ ดี นกน้อยชูไบดา ยอ ตีอกก็อยู่ เตาะ นาเปาะ นกน้อย ตาผี อาดอ
สอออแรตีนอ จอแม ดูโคะ ตีอกะ สาแรมะห์

ครู 1 : หญิงสาวจึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้พระราชาทึ่งว่าเธอชื่อชูไบดาได้รับการเนรมิตจาก
พญานก ให้กลายเป็นนกกน้อย เมื่อพระองค์ทรงเปลี่ยนให้อยู่ในกรงทองทำให้อำนาจมนต์
ของพญานกเสื่อมลงนกกน้อยจึงกลับเป็นคนเช่นเดิม

ครู 2 : ตีนอ รอยะ จรีตอ ฮาบิ นูวี รวยอ ตีองา

ครู 1 : พระราชาเอาปีกและหางนกไปเผาไฟ เพื่อไม่ให้ชูไบดากลายเป็นนกกน้อยอีก หลังจากนั้นจึง
จัดงานอภิเษกสมรสกับชูไบดา และครองบ้านเมืองอย่างมีความสุขตลอดมา

ครู 2 : รวยอ อาแม่ ซายะ ตีองา แยกอ เฮาะ นกน้อยชูไบดา ซี บากา ชูเตาะฮ รวยอ ยอ
นิเกาะห์ ตีองา ชูไบดา คัน มแรเตาะห์ นักริ ดงา อาแม่ สลามอญอ

นิทานเรื่อง แหวนไข่มุก

โดย เสาวลักษณ์ สมวงษ์

จากเค้าโครงนิทานพื้นบ้านจังหวัดชายแดนภาคใต้ "แหวนไข่มุก"

ของ ประพนธ์ เรืองณรงค์

มีชายคนหนึ่งชื่อว่า แบละห์ เขาเป็นคนขยันและมีความซื่อสัตย์ วันหนึ่งขณะที่แบละห์ไถนาอยู่ มีชายชราแปลกหน้าคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาหาเขาแล้วพูดว่า "ขอน้ำดื่มหน่อยเถอะหลานชาย" แบละห์ยื่นกระบอกล้มบรรจุน้ำให้ชายชรา เมื่อดื่มน้ำเสร็จชายชราที่ไปที่ต้นยางใหญ่บนคันทนาแล้วบอกว่า "ยางต้นนี้จะนำโชคมาให้ หลานจงปีนขึ้นไปตัดกิ่งยางกิ่งใหญ่เพียงกิ่งเดียวก็เห็นผล"

ก่อนที่แบละห์จะถามต่อ ชายชราผู้นั้นก็เดินออกไปอย่างรวดเร็ว จนหายลับไปอย่างรวดเร็ว "คงเป็นเจ้าของที่เจ้าทาง" แบละห์นึกในใจ

แบละห์รีบถือขวานที่พกติดตัวมาเดินตรงไปยังต้นยางต้นใหญ่ทันที แบละห์ปีนขึ้นไปบนต้นยางแล้วใช้ขวานฟันกิ่งยางกิ่งใหญ่จนหักลงมาบนพื้นดิน เมื่อแบละห์ลงจากต้นยาง เขาก็เห็นนกบินหลา หรือนกกาเงนตัวหนึ่งอยู่ในรังตรงกิ่งไม้ที่ตกลงมา

"ท่านเคยเห็นเปลือกไข่มุกแตกไหม" แม่นกพูดแล้วใช้จะงอยปากเจาะเปลือกไข่มุกจนแตก

"แหวนทอง" แบละห์อุทาน เขาเห็นแหวนทองอยู่ในไข่มุก แล้วแม่นกก็พูดว่า "รับไปเถอะนี่คือแหวนวิเศษ อยากริ่ทำอะไรก็ได้ดังใจนึก" แล้วคาบแหวนทองยื่นให้แบละห์

"ขอบคุณมาก" แบละห์รับแหวนมาสวมได้พอดีกับนิ้ว

เมื่อแบละห์กลับถึงบ้านก็ลองหมุนแหวนพร้อมขออาหาร บ้าน และเสื้อผ้า ปรากฏว่าเขาได้รับตามสิ่งที่ขอทุกอย่าง

วันหนึ่งแบละห์จำเป็นต้องเข้าไปทำธุระในเมืองเขาจึงไปค้างบ้านเพื่อนชื่อแบยี่ซึ่งเป็นช่างทอง แบยี่เห็นแหวนทองที่นิ้วแบละห์จึงขอดู "ขอดูแหวนทองนั้นหน่อยสิ ได้แหวนวงนี้มาอย่างไรหรือ" แบยี่พูดพลางซึ่มือไปที่แหวนของแบละห์ แล้วแบละห์ก็เล่าเรื่องแหวนวิเศษให้ฟัง แบยี่อยากได้แหวน มาเป็นของตน จึงแอบเปลี่ยนแหวนโดยแบละห์ไม่รู้ตัว

เมื่อแบละห์กลับบ้านไปแล้ว แบยี่ช่างทองรีบเอาแหวนวิเศษออกมาหมุนแล้วขอทองมากเท่าที่เขา ปรากฏว่าหล่นลงมามากมายทับแบยี่ช่างทองจมอยู่ใต้กองทองนั่นเอง

แบละห์กลับถึงบ้าน เขาเก็บแหวนปลอมไว้ในตู้ และยังคงคิดว่าเป็นแหวนวิเศษ แต่เขาไม่นึกขอริ่อะไรจากแหวนอีกเลย

แบละห์ขยันทำงาน เขาและครอบครัวมีชีวิตที่เป็นสุขเสมอมา

นิทานเรื่อง เจ้าพริกขี้หนู

โดย เสาวลักษณ์ สมวงษ์

จากเค้าโครงนิทานพื้นบ้านจังหวัดปัตตานี เรื่อง "เจ้าพริกขี้หนู"

ของ ประพนธ์ เรืองณรงค์

ยูโซะกับมิเนาะห์ สองสามีภรรยา ตั้งบ้านเรือนอยู่ริมทุ่งนา ทั้งคู่แต่งงานอยู่ด้วยกันมานานแล้วแต่ยังไม่มีลูก เย็นวันหนึ่งขณะเตรียมอาหารมือเย็น

มิเนาะห์ : " พี่จ๊ะ อาหารมือเย็นวันนี้ น้องทอดปลาช่อนแห้งกินกับน้ำบูดูด้วยจ๊ะ" มิเนาะห์

พูดกับสามี

ยูโซะ : " ฮืม อาหารที่พี่ชอบทั้งนั้น ทานข้าวกันเถอะ "

ขณะที่ทั้งสองกำลังกินข้าว

มิเนาะห์ : " ลู้ย! กลิ่นพริกขี้หนูเข้าไปเม็ดหนึ่ง "

ยูโซะ : " แล้วติดคอรีเปล่าจ๊ะ "

มิเนาะห์ : " เปล่าจ๊ะ ไม่ติดคอหรอก "

หลังจากนั้นสามวันต่อมา นางมิเนาะห์ก็ตั้งท้องขึ้น

เมื่อถึงกำหนดคลอด นางก็คลอดลูกชายรูปร่างเล็กเท่าพริกขี้หนู จึงตั้งชื่อลูกว่า "เจ้าพริกขี้หนู" เจ้าพริกขี้หนูกินข้าววันละหนึ่งเม็ดแล้วอึไม่ไปทั้งวัน เจ้าพริกขี้หนูนั้นตัวเล็กมากพ่อแม่จึงให้นั่งเฉย ๆ ไม่ต้องทำงาน แต่เจ้าพริกขี้หนูรู้สึกเบื่อหน่ายจึงบอกพ่อกับแม่ว่า " พ่อแม่มีบุญคุณที่เลี้ยงดูลูกมา แม่ลูกจะตัวเล็กเท่าพริกขี้หนูก็ตาม ลูกอยากช่วยพ่อกับแม่ทำงาน " ในที่สุดเจ้าพริกขี้หนูก็ได้ช่วยพ่อแม่ออกไปเลี้ยงควายที่ทุ่งนา

ขณะที่เจ้าพริกขี้หนูเลี้ยงควายและนั่งบังแดดอยู่หลังก้อนหินนั่นเอง ได้มีผู้ร้ายมาขโมยควายไปจนหมด เจ้าพริกขี้หนูไม่ตกใจรีบเดินทางติดตามควายทันที

เมื่อเจ้าพริกขี้หนูเดินทางผ่านคลอง "ฉันทขอไปด้วย" ปลาตุ๊กร้องบอกแล้วว่ายน้ำตามมา

เมื่อเจ้าพริกขี้หนูเดินทางผ่านต้นไม้ใหญ่ "ฉันทขอไปด้วย" นกคุ้มพูดพลางบินตามมา

เมื่อเจ้าพริกขี้หนูเดินทางผ่านป่าทึบ "ฉันทขอไปด้วย" เสือตะโกนบอกแล้ววิ่งตามมา

เจ้าพริกขี้หนูและเพื่อนๆ ตามควายมาจนถึงบ้านร้างใกล้เชิงเขาแห่งหนึ่ง ก็มองเห็นควายของตนถูกมัดไว้ที่ได้ฤนบ้านนั้น เจ้าพริกขี้หนูกับเพื่อนๆ วางแผนจู่โจมทันที

เจ้าพริกชี้หนูกระโดดเข้าตาขโมย ขโมยแสบตาวิ่งไปที่โถ่งน้ำเพื่อล้างตา ปลาตุกรออยู่ แล้ว เอาเงี่ยงแทงมือทันที ขโมยตกใจวิ่งเข้าไปในครัว เพื่อเอาไม้ขีดมาจุดตะเกียงก็โดนนกคุ้ม กระพือปีกทำให้ชี้ถ้ำและผงดินปลิวเข้าหน้าเข้าตาจนมองไม่ถนัด ขโมยตกใจกลัววิ่งหนีออกไป นอกบ้านก็เจอเสือไล่จับ จึงวิ่งหนีหายเข้าไปในป่า

เจ้าพริกชี้หนูนำควายกลับบ้านให้พ่อแม่ได้สำเร็จ และกล่าวขอบคุณเพื่อนๆ ที่ช่วยเหลือ "ขอบคุณมากครับที่ช่วยเหลือ ถ้าไม่ได้พวกท่านผมคงตามควายไม่สำเร็จ " เพื่อน ๆ พูดยตอบว่า "ไม่เป็นไรหรอก เจ้าเป็นเด็กดีมีความกตัญญู พวกเรายินดีช่วย " "กลับก่อนละนะ" แล้วเพื่อนๆ ก็ลาเจ้าพริกชี้หนูกลับบ้านของตน

พ่อแม่ดีใจที่พริกชี้หนูตามควายกลับมาได้ ทั้งสามอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

นิทานเรื่อง แวบุงกับแหวนวิเศษ

โดย เสาวลักษณ์ สมวงษ์

จากเค้าโครงนิทานพื้นบ้านจังหวัดชายแดนภาคใต้ เรื่อง " แวบุง "
ของ ประพนธ์ เรืองณรงค์

แวบุงเป็นลูกชานาฐานะยากจนมาก เขากำพร้าแม่ตั้งแต่เด็กมีเพียงพ่อที่เลี้ยงดูเขาเพียงลำพัง สองพ่อลูกจึงช่วยกันทำมาหากิน โดยทุกวันพ่อจะไปทำนา ส่วนแวบุงมีหน้าที่หาปลา วันหนึ่งขณะที่นั่งตกปลาแวบุงก็รู้สึกว่ปลาติดเบ็ด อืม! ได้ปลาแล้ว อีบ ๆ ปลาอะไรนะ คงจะตัวโตแน่ ๆ เลย อีบ ๆ เขาสาวเชือกเบ็ดอยู่นาน "โอ้อ้อ! ปลาตัวใหญ่จริง ๆ ด้วยซี " เขาอุทาน " ปล่อยฉันทะยะ อย่าจับฉันทไปเลย " เสียงปลาอื้อนวอน แวบุงตกใจมากหันมองทางซ้ายและขวาแต่ไม่เห็นใคร " ฉันทเอง อยู่ที่นี่ " ปลาอื้อบอ ก แวบุงมองปลาในมือ "ปล่อยฉันทไปเถะนะ แล้วฉันทจะให้แหวนวงนี้แก่ทันท"ปลาพูดแล้วคายแหวนลงบนฝ่ามือแวบุง แวบุงนำปลาไปปล่อยในหนองน้ำตามเดิม " ขอขอบคุณที่ปล่อยฉันทให้เป็นอิสระ " แล้วปลาก็ว่ายน้ำหายไป แวบุงนั่งตกปลาต่อไปแต่เขาไม่ได้ปลาอีกเลย

เมื่อลูกชายกลับถึงบ้านพ่อก็ถามว่า " เป็นไงบ้าง ได้ปลาเยอะไหมวันนี้ " " ฉันทตกปลาไม่ได้เลยจ๊ะพ่อ " พ่อโกรธมาก เพราะความหิวและเข้าใจว่าลูกชายเกล่เกล่ไม่ได้ไปตกปลา จึงขับไล่แวบุงออกจากบ้าน

แวบุงเดินทางเข้าไปในเมือง เขาเดินเข้าไปใกล้กำแพงพระราชวัง เห็นทหารกำลังสร้างเรือกอลและลำโต " โอ้อ้อ! เรือสวยและใหญ่โตจังเลยนะครับ ทันทสร้างเรือลำนี้ทำไมครับ " แวบุงถามด้วยความอยากรู้ " พระราชารับสั่งให้สร้าง เสร็จแล้วจะบรรทุกพระธิดาไปให้ยักษ์กิน " ทหารตอบ อีกคนเสริมว่า " ยักษ์มาจับชาวบ้านกินเสมอ ๆ มันบอกว่าถ้าส่งพระธิดาไปให้มันกิน มันจะเลิกรบกวน พระราชาจึงตกลง " " แล้วเรือลำนี้จะเสร็จเมื่อไรครับ " คงอีกหลายเดือน คุณจะช่วยสร้างหรือ ' ผมสร้างวันเดียวก็เสร็จ " " จริง ๆ นะ ถ้าคุณทำไม่ได้อย่างที่พูดถือว่าโกหกต้องโดนประหารนะ " (ทหารพูดขิงขัง) แล้วทหารก็ไปกราบทูลพระราชา พระราชารับสั่งให้แวบุงสร้างเรือตามที่พูดไว้

คืนนั้นแวบุงเอาแหวนที่ปลาให้มาอธิษฐาน ขอให้แหวนช่วยเนรมิตเรือให้ " แหวนวิเศษขอเรือลำภาหนึ่งลำให้ฉันทด้วยเถอะ " เมื่ออธิษฐานเสร็จก็ปรากฏเรือลำภาลำโตใหม่เอี่ยม จอดลอยล้าอยู่ตรงท่าเรือใกล้พระราชวัง

รุ่งเช้าพระราชากับทหารมาที่ท่าเรือเห็นเรือกอลและจอดอยู่จริงตามคำพูดของแวบุง " เจ้าทำได้จริงตามที่พูด เราขอชมเชย เอ้านี้ ! รางวัลของเจ้า " พระราชาตรัสแล้วยื่นถุงทองให้แวบุงไม่รับ " ข้าพเจ้าไม่ขอรับรางวัล แต่จะขออนุญาตพระองค์ติดตามพระธิดาไปปราบยักษ์ด้วยพะยะคะ " " เอาสิ ฉันทอนุญาต " เมื่อล่องเรือไปถึงเมืองยักษ์ แวบุงขอให้แหวนวิเศษบันดาลให้

ยักษ์เจ็บปวด" โอ้ย ! ข้าเป็นอะไรไป เจ็บปวดเหลือเกิน" ยักษ์เจ็บปวดสุดจะทนไหวจึงหายตัวหนีไป แล้วแวนรุงก็พาพระธิดากลับคืนพระราชวัง พระราชาทรงดีพระทัยที่พระธิดาปลอดภัยจึงยกพระธิดาให้อภิเษกกับแวนรุง แล้วให้แวนรุงปกครองบ้านเมืองสืบต่อไป

นิทานเรื่อง นกน้อยชูโบดา

โดย เสาวลักษณ์ สมวงษ์ จากเค้าโครงนิทานพื้นบ้านจังหวัดชายแดนภาคใต้ เรื่อง "แค่ฮ้อยเพียงคำเดียว"
ของ ประพนธ์ เรืองณรงค์

ชูโบดา ถ้าพ่อก็มาตั้งแต่เด็ก ต่อมาแม่ก็มีสามีใหม่ และมีน้องชายเล็ก ๆ อีกหนึ่งคน ชูโบดาจึงมีหน้าที่เลี้ยงน้องและดูแลบ้านขณะที่พ่อแม่ไปทำงาน

วันหนึ่งก่อนออกไปทำงานพ่อเลี้ยงสั่งไว้ว่า "ฮ้อยที่พ่อปลูกไว้ข้างบ้านอย่าตัดมากินนะ แม่แต่น้องก็อย่าให้กินเด็ดขาด พ่อจะเอาไว้ขาย" "จะพ่อ" ชูโบดาตอบคำ เมื่อพ่อแม่ออกไปทำงานน้องชายร้องไห้ไม่ยอมหยุดอยากจะทำกินฮ้อย ชูโบดาสงสารน้องจึงตัดฮ้อยมาให้กินเล็กน้อย น้องจึงหยุดร้อง เมื่อพ่อแม่กลับมาบ้านทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้น พ่อเลี้ยงโกรธมากจึงดูดำและทุบตีชูโบดา

วันรุ่งขึ้นพ่อแม่ออกไปทำงานและเอาลูกชายคนเล็กไปด้วย ปล่อยให้ชูโบดาอยู่บ้านเพียงคนเดียว ขณะชูโบดาร้องไห้อยู่หน้าบ้าน ทันใดนั้นได้มีพญานกตัวหนึ่งบินผ่านมาเห็นจึงถามว่า "หนูร้องไห้ทำไมจ๊ะ" ชูโบดาเล่าเรื่องทั้งหมดให้พญานกฟัง พญานกบอกชูโบดาว่า "ฉันจะทำให้หนูมีแต่ความสุข และเป็นอิสระเสรี" แล้วพญานกก็บินดาลให้ชูโบดากลายเป็นนกน้อยแสนสวยที่ร้องเพลงไพเราะจับใจ

พญานกพานกน้อยชูโบดาบินท่องเที่ยวไปบนท้องฟ้าอย่างมีความสุข แต่ชูโบดาคิดถึงแม่จึงบินไปที่บ้านช่วยเก็บฟืน หุงข้าว ตักน้ำ ปิดกวาดเช็ดถูบ้านจนสะอาดเรียบร้อย ถอดกำไลมือกับตุ้มหูวางคืนให้แม่ แล้วบินไปหาแม่ที่ท้องนา ชูโบดาเกาะอยู่บนกิ่งไม้ใกล้แม่ ร้องเพลง

"แม่จำแม่แค่ฮ้อยเพียงคำเดียว แม่ไม่เหลียวแลลูกถูกใจ
แม่รักฮ้อยเพียงหนึ่งคำสำคัญไย น้องนอนในเปลน้อยเฝ้าคอยกิน
ตุ้มหูและกำไลในกระเชอ น้ำล้นแอ่เต็มอ่างข้างปอหิน
เก็บไม้ฟืนมากลั่นวางบนดิน ข้าวเปลือกลั่นครกตำนำข้าวมา"

ร้องอยู่หลายเที่ยว จนแม่คิดถึงชูโบดาจึงชวนพ่อกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านไม่เห็นชูโบดาพบเพียงกำไลและตุ้มหูแม่ก็ร้องไห้เสียใจ

วันหนึ่งขณะที่นกน้อยชูโบดากำลังเกาะกิ่งไม้ร้องเพลงอย่างเพลิดเพลิน ได้มีพระราชานม่อมองค์หนึ่งกำลังออกล่าสัตว์ผ่านมาได้ยินเสียงเพลงที่นกน้อยชูโบดาร้องก็ชอบใจสั่งให้ทหารจับนกน้อยใส่ไว้ในกรงไม้ไผ่ พระราชาจะเสด็จมาเล่นกับนกน้อยทุกวัน วันหนึ่งพระองค์ได้ยินนกน้อยร้องเพลงว่า "จิบ จิบ จิบ ฉันไม่ยอมอยู่ในกรงไม้ ฉันจะอยู่ในกรงเหล็ก

จิบ จิบ จิบ ฉันไม่ยอมอยู่ในกรงเหล็ก ฉันจะอยู่ในกรงเงิน
จิบ จิบ จิบ ฉันไม่ยอมอยู่ในกรงเงิน ฉันจะอยู่ในกรงทอง"

เมื่อได้ยินดังนั้นพระราชาก็เปลี่ยนจากกรงไม้ไผ่ เป็นกรงทอง นกน้อยก็รำเริงและร้องเพลงไพเราะยิ่งขึ้น วันรุ่งขึ้นเมื่อพระราชามาดูนกน้อยพระองค์ทรงตกพระทัยมากที่ไม่เห็นนกอยู่ในกรง แต่มีหญิงสาวสวยนั่งอยู่ข้างกรงนก หญิงสาวจึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้พระราชาฟังว่าเธอชื่อชูไบดา ได้รับการเนรมิตจากพญานกทำให้กลายเป็นนกน้อย เมื่อพระองค์เปลี่ยนให้อยู่ในกรงทองอำนาจมนต์ของพญานกก็เสื่อมลงนกน้อยจึงกลับเป็นคนเช่นเดิม

พระราชาก็เอาปีกและหางนกไปเผาไฟ เพื่อไม่ให้ชูไบดากลายเป็นนกน้อยอีก หลังจากนั้นจึงจัดงานอภิเษกสมรสกับชูไบดา และครองบ้านเมืองอย่างมีความสุขตลอดมา

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบบันทึกการสังเกตความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ
ของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

แบบบันทึกการสังเกตฯ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 แบบจดบันทึกการสังเกตความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็ก
วัยอนุบาล อายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

ส่วนที่ 2 แบบวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาล
อายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

ส่วนที่ 3 การประเมินและสรุปความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็ก
วัยอนุบาล อายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

แบบบันทึกการสังเกต ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ ของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

คำชี้แจง

แบบบันทึกการสังเกตฯ ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์ใช้ในการบันทึก วิเคราะห์ พฤติกรรมการแสดงออกทางการพูดภาษาไทยของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง เพื่อประเมินและสรุปความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ 3 ด้าน คือ 1) ด้านปริมาณของการใช้ภาษา 2) ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา และ 3) ด้านความคล่องและยืดหยุ่นของการใช้ภาษา ซึ่งได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทวนสองภาษาหรือนิทานปกติในช่วงเวลาก่อนและหลังการใช้กิจกรรม

รายละเอียดของแบบบันทึกการสังเกตฯ

แบบบันทึกการสังเกตความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบจดบันทึกการสังเกตความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาล อายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

ส่วนที่ 2 แบบวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาล อายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

ส่วนที่ 3 แบบประเมินและสรุปความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาล อายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

ส่วนที่ 1 แบบจดบันทึกการสังเกตความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาล อายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ใช้สำหรับบันทึก พฤติกรรมการแสดงออกทางการพูดภาษาไทย 4 สถานการณ์ ได้แก่ 1) สถานการณ์การเล่าเรื่องต่อผู้ฟังกลุ่มใหญ่ 2) สถานการณ์การเล่าเรื่องต่อผู้ฟังกลุ่มย่อย 3) สถานการณ์การสนทนาโต้ตอบกับครู 4) สถานการณ์การสนทนาโต้ตอบกับเพื่อน ใน 3 ช่วงกิจกรรม คือ 1) กิจกรรมกลุ่มใหญ่ 2) กิจกรรมกลุ่มย่อย และ 3) กิจกรรมอิสระ บันทึกการสังเกตร่วมกับการบันทึกแถบเสียงด้วยทุกครั้ง

แบบจดบันทึกการสังเกตฯ ประกอบด้วย

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเด็ก ได้แก่ ชื่อเด็ก อายุเด็ก วันเดือนปีที่บันทึก ช่วงเวลาก่อนหรือหลังการใช้กิจกรรมฯ ช่วงกิจกรรม สถานการณ์การใช้ภาษาไทย

2. ตารางบันทึกคำพูดและพฤติกรรมเด็กและผู้ร่วมสนทนา จากการพูดภาษาไทยของเด็ก 4 สถานการณ์ 3 ช่วงกิจกรรม ซึ่งบันทึกพฤติกรรมขณะพูด และจดบันทึกอย่างละเอียดจากการถอดแถบบันทึกเสียง

ส่วนที่ 2 แบบวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ใช้สำหรับวิเคราะห์ พฤติกรรมการแสดงออกทางการพูดภาษาไทย 4 สถานการณ์ ได้แก่ 1) สถานการณ์การเล่าเรื่องต่อผู้ฟังกลุ่มใหญ่ 2) สถานการณ์การเล่าเรื่องต่อผู้ฟังกลุ่มย่อย 3) สถานการณ์การสนทนาได้ตอบกับครู 4) สถานการณ์การสนทนาได้ตอบกับเพื่อน ใน 3 ช่วงกิจกรรม คือ 1) กิจกรรมกลุ่มใหญ่ 2) กิจกรรมกลุ่มย่อย และ 3) กิจกรรมอิสระ

แบบวิเคราะห์ความสามารถ ประกอบด้วย

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเด็ก ได้แก่ วันเดือนปีที่ใช้แบบวิเคราะห์ ชื่อเด็ก อายุเด็ก สถานการณ์ ช่วงกิจกรรม ช่วงเวลาก่อนหรือหลังการใช้กิจกรรมฯ

2. ตารางบันทึกรายละเอียดการวิเคราะห์ เกี่ยวกับคำพูดและพฤติกรรมการใช้ภาษาไทยของเด็ก วิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็ก 3 ด้าน คือ

- 1) ด้านปริมาณของการใช้ภาษา
- 2) ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา
- 3) ด้านความคล่องและยืดหยุ่นของการใช้ภาษา

ส่วนที่ 3 แบบประเมินและสรุปความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ใช้สำหรับประเมินและสรุป พฤติกรรมการแสดงออกทางการพูดภาษาไทย 4 สถานการณ์ ได้แก่ 1) สถานการณ์การเล่าเรื่องต่อผู้ฟังกลุ่มใหญ่ 2) สถานการณ์การเล่าเรื่องต่อผู้ฟังกลุ่มย่อย 3) สถานการณ์การสนทนาได้ตอบกับครู 4) สถานการณ์การสนทนาได้ตอบกับเพื่อน ใน 3 ช่วงกิจกรรม คือ 1) กิจกรรมกลุ่มใหญ่ 2) กิจกรรมกลุ่มย่อย และ 3) กิจกรรมอิสระ

แบบประเมินและสรุปความสามารถ ประกอบด้วย

1. วันเดือนปีที่ประเมิน ลำดับที่ ชื่อเด็ก อายุเด็ก ช่วงเวลาก่อนหรือหลังการใช้ กิจกรรมฯ

2. ตารางบันทึกระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็ก 3 ด้าน คือ

- 1) ด้านปริมาณของการใช้ภาษา
- 2) ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา
- 3) ด้านความคล่องและยืดหยุ่นของการใช้ภาษา

ส่วนที่ 1

แบบฉบับที่กการสังเกตความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ ของเด็กวัยอนุบาล อายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

คำชี้แจง

แบบฉบับที่กการสังเกตความสามารถฯ นี้เป็นส่วนที่ 1 ของแบบฉบับที่กการสังเกต ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ซึ่งมีทั้งหมด 3 ส่วน

วัตถุประสงค์

ใช้สำหรับบันทึก พฤติกรรมการแสดงออกทางการพูดภาษาไทย 4 สถานการณ์ ได้แก่ 1) สถานการณ์การเล่าเรื่องต่อผู้ฟังกลุ่มใหญ่ 2) สถานการณ์การเล่าเรื่องต่อผู้ฟังกลุ่มย่อย 3) สถานการณ์การสนทนาโต้ตอบกับครู 4) สถานการณ์การสนทนาโต้ตอบกับเพื่อน ใน 3 ช่วงกิจกรรม คือ 1) กิจกรรมกลุ่มใหญ่ 2) กิจกรรมกลุ่มย่อย และ 3) กิจกรรมอิสระ ในช่วงเวลา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรม

วิธีการใช้แบบฉบับที่กการสังเกตความสามารถฯ

1. ครูผู้ใช้แบบฉบับที่กการสังเกตความสามารถฯ ต้องศึกษาแบบฉบับที่กการสังเกตความสามารถฯ ให้เข้าใจก่อนเริ่มใช้
2. แบบฉบับที่กการสังเกตความสามารถฯ นี้ ใช้บันทึกการสังเกตร่วมกับการบันทึกแถบเสียงด้วยทุกครั้ง
3. ครูผู้ใช้แบบฉบับที่กการสังเกตความสามารถฯ กรอกรายละเอียดข้อมูลทั่วไปของเด็ก ก่อนทำการบันทึกการสังเกต
4. ครูผู้ใช้แบบฉบับที่กการสังเกตความสามารถฯ บันทึกพฤติกรรมขณะเด็กพูดไว้ในช่องหมายเหตุ และบันทึกแถบเสียงร่วมกับการบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาไทยของเด็ก
5. เมื่อสิ้นสุดการสังเกต ให้ถอดคำพูดจากแถบบันทึกเสียง แล้วฉบับที่กการใช้ภาษาไทยของเด็กอย่างละเอียดลงในตารางบันทึกคำพูดและพฤติกรรมเด็กและผู้ร่วมสนทนา

ส่วนที่ 2

แบบวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ ของเด็กวัยอนุบาล อายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

คำชี้แจง

แบบวิเคราะห์ความสามารถฯ นี้เป็นส่วนที่ 2 ของแบบบันทึกการสังเกต ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ซึ่งมีทั้งหมด 3 ส่วน

วัตถุประสงค์

ใช้สำหรับวิเคราะห์พฤติกรรมการแสดงออกทางการพูดภาษาไทย 4 สถานการณ์ ได้แก่ 1) สถานการณ์การเล่าเรื่องต่อผู้ฟังกลุ่มใหญ่ 2) สถานการณ์การเล่าเรื่องต่อผู้ฟังกลุ่มย่อย 3) สถานการณ์การสนทนาโต้ตอบกับครู 4) สถานการณ์การสนทนาโต้ตอบกับเพื่อน ใน 3 ช่วงกิจกรรม คือ 1) กิจกรรมกลุ่มใหญ่ 2) กิจกรรมกลุ่มย่อย และ 3) กิจกรรมอิสระ ในช่วงเวลา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรม

วิธีการใช้แบบวิเคราะห์ความสามารถฯ

1. ครูผู้ใช้แบบวิเคราะห์ความสามารถฯ ต้องศึกษาหลักการวิเคราะห์และเกณฑ์การวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ทุกเกณฑ์ ได้แก่ 1) เกณฑ์การนับคำ 2) เกณฑ์การนับประโยค 3) เกณฑ์การนับความถูกต้องของการใช้คำในประโยค 4) เกณฑ์การแบ่งข้อความ และ 5) เกณฑ์ความคล่องและยืดหยุ่นของการใช้ให้เข้าใจก่อนเริ่มใช้ แบบวิเคราะห์ความสามารถฯ

2. ครูผู้ใช้แบบวิเคราะห์ความสามารถฯ กรอกรายละเอียดข้อมูลทั่วไปของเด็กก่อนทำการวิเคราะห์ความสามารถฯ

3. ใช้แบบวิเคราะห์ความสามารถฯ นี้ ร่วมกับแบบจดบันทึกการสังเกตความสามารถฯ ในส่วนที่ 1 โดยนำคำพูดภาษาไทยที่ได้จากแบบจดบันทึกการสังเกตความสามารถฯ ในส่วนที่ 1 มาวิเคราะห์ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็ก 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านปริมาณของการใช้ภาษา 2) ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา และ 3) ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา โดยทำการวิเคราะห์ทีละด้าน ตามหลักการวิเคราะห์และเกณฑ์การวิเคราะห์ของแต่ละด้าน ดังต่อไปนี้

3.1 ด้านปริมาณการใช้ภาษา พิจารณา จำนวนคำพูดและประโยคภาษาไทยที่เด็กแสดงออกในการสื่อสารใน 3 ประเด็น ได้แก่ 1) จำนวนคำที่ใช้ 2) จำนวนประโยคที่ใช้ และ 3) จำนวนคำต่อประโยคที่ใช้ วิเคราะห์ตามเกณฑ์การนับคำภาษาไทย และเกณฑ์การนับประโยคภาษาไทย

3.2 ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา พิจารณา ความผิดพลาดการใช้คำพูดในประโยคภาษาไทยที่เด็กแสดงออกในการสื่อสารได้ตรงตามความมุ่งหมายของการสื่อสาร ใน 3 ประเด็น ได้แก่ 1) คำที่ใช้ 2) ประโยคที่ใช้ และ 3) การลำดับคำในประโยค วิเคราะห์ตามเกณฑ์ความถูกต้องของการใช้ภาษา

3.3 ด้านความคล่องและยืดหยุ่นของการใช้ภาษา พิจารณา พฤติกรรมการแสดงออกในการใช้ประโยคคำพูดภาษาไทยของเด็กที่ใช้ในการสื่อสารว่ามีความสมบูรณ์ราบรื่น และหลากหลาย ตามเกณฑ์ความคล่องและยืดหยุ่นของการใช้ภาษา

หลักการวิเคราะห์และเกณฑ์การวิเคราะห์

ด้านปริมาณของการใช้ภาษา

วิเคราะห์เกณฑ์การนับนับและเกณฑ์การนับประโยคภาษาไทย

เกณฑ์การนับคำภาษาไทย

คำพูดของเด็กจะนับเป็น 1 คำ เมื่อมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นหน่วยเสียงที่มีความหมายและปรากฏเป็นอิสระได้
2. เป็นคำประสม เช่น สวน + ยางพารา
3. เป็นคำซ้ำ ได้แก่ คำเลียนเสียงสัตว์ เช่น แปะ แปะ
4. เป็นคำลดรูป ซึ่งเกิดจากการพูดย่อ เช่น โดด ลดรูปมาจากคำว่า กระโดด
5. เป็นคำอุทานที่เสริมความหมายของประโยคให้ชัดเจนขึ้น เช่น ใจ๋!
6. เป็นคำสร้อยที่เสริมความหมายของประโยคให้ชัดเจนขึ้น เช่น ด่าปี้ปี้ ร้องให้ ฮือฮือ
7. เป็นคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่ประกอบคำนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์ด้วยกัน เพื่อให้ได้ความหมายของคำชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น ตอนเช้า , ทุกวัน , สีฟ้า , ทั้งหมด เป็นต้น
8. เป็นคำช่วยกริยา เช่น เพิ่งจะ , ใกล้จะ , มักจะ
9. เป็นคำที่ทำหน้าที่ในตำแหน่งกริยาและคำกริยา เช่น ต้อง , ยอม , กล้า , รีบ เป็นต้น
10. เป็นคำแสดงการปฏิเสธ เช่น ไม่ , อย่า , ไม่เคย เป็นต้น
11. เป็นคำนามหรือชื่อเฉพาะ และคำสรรพนาม เช่น ฉัน , เธอ , เขา เป็นต้น

12. เป็นคำบุพบทที่ช่วยขยายกริยาทำให้ประโยคชัดเจนขึ้น เช่น ข้างหน้า ,ข้างบน เป็นต้น
13. คำสันธานที่ใช้เชื่อมประโยค เช่น และ , กับ , ถ้า , แต่ว่า ,แล้วก็ เป็นต้น
14. คำที่ใช้ซ้ำในสถานการณ์เดียวกันนับเป็น 1 คำ

เกณฑ์การนับประโยคภาษาไทย

การพูดของเด็กจะนับเป็น 1 ประโยคเมื่อเป็นไปตามลักษณะดังต่อไปนี้

1. การเรียงคำเข้าเป็นประโยคความเดียว หรือ ประโยคความซ้อนตามรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งดังต่อไปนี้

1.) ประธาน + กริยา + กรรม หรือ ประธาน + อกรรมกริยา

เช่น แมวจับหนู , เสื้อตัวนี้ไม่สวย เป็นต้น

2.) ประธาน + กรรม + กริยา เช่น แม่เงินไม่มี

3.) กรรม + ประธาน + กริยา เช่น ขนมถุงนี้ใครกิน

4.) กริยา + ประธาน เช่น มีใครบ้าง

2. มีความมุ่งหมายในการใช้ประโยคแบบใดแบบหนึ่ง ดังต่อไปนี้

1.) ประโยคบอกเล่า

2.) ประโยคคำถาม

3.) ประโยคปฏิเสธ

4.) ประโยคคำสั่งหรือขอร้อง

ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา

วิเคราะห์เกณฑ์ความถูกต้องของการใช้ภาษา

พิจารณาจากการใช้คำที่ไม่ผิดพลาดดังต่อไปนี้

1. ใช้คำตามประเภทของคำ 8 ประเภท

1) คำนาม

2) คำกริยา

3) คำสรรพนาม

4) คำวิเศษณ์

5) คำบุพบท

6) คำสันธาน

7) คำอุทาน

8) คำร้องเรียก ขานรับ หรือลงท้าย

2. ใช้ประโยคสื่อความหมายได้ชัดเจนว่ามีความมุ่งหมายด้านใด
 - 1) การเข้าสังคม โดยใช้ประโยคบอกเล่า
 - 2) การแลกเปลี่ยนข้อมูล โดยใช้ประโยคคำถามและประโยคบอกเล่า
 - 3) การแสดงความรู้สึก โดยใช้ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ
 - 4) การทำสิ่งมุ่งหวังให้สำเร็จ โดยคำสั่งหรือขอร้อง
3. ลำดับคำเข้าเป็นประโยคถูกต้องตามโครงสร้าง ดังนี้

ประธาน + กริยา + กรรม หรือ ประธาน + อกรรมกริยา

และมีบทขยายประธาน บทขยายกริยา บทขยายกรรม ที่ถูกต้อง
4. ไม่ใช้คำภาษามลายูปนในประโยค

ตารางจำแนกความแตกต่างของประเภทคำศัพท์ระหว่างภาษาไทยกับภาษามลายู

ประเภทของคำศัพท์	ภาษาไทย	ภาษามลายู
1. คำนาม	คน , โรงเรียน , พี่ชาย , พี่สาว	ออแร , สกอเลาะฮู , อาแบ , กะนิ
2. คำกริยา	ทำ , กิน , นอน , นั่ง , ยืน , เดิน	บುವะ , มาแก , ตีโต , ดูโตะ , บดี รี,ยาแล
3. คำสรรพนาม	หนู , ผม , ฉัน , เธอ , เรา	อาเดะ , อามอ , แดมอ , กี่ตอ
4. คำวิเศษณ์	เร็ว , ช้า , มาก , น้อย , เล็ก , ใหญ่	บางะ , ลามะ , บาญาะ , ซีกิ , กี่ อจี , บซา
5. คำบุพบท	ใน , บน , ที่ , ข้างนอก , ข้างหน้า	ดาแล , อาตะฮู , ตือปะ , ดีลูลา , ดีตะแป
6. คำสันธาน	และ , ถ้า , แต่ว่า , กับ	แด , กาลู , ตตาปี , ตือองา
7. คำอุทาน	โอ้โฮ , โอ้ย!	โอลา , อัลลา , อะโดลา
8. คำขานรับ	ค่ะ , ครับ	เหาะฮู

ด้านความคล่องและยืดหยุ่นของการใช้ภาษา

วิเคราะห์เกณฑ์ความคล่องและยืดหยุ่นของการใช้ภาษา

1. ใช้คำในประโยคไม่ตกล่นขาดหาย ลดคำที่สำคัญ เพิ่มคำที่ไม่จำเป็น หรือใช้คำซ้ำ
2. มีความราบรื่นในการใช้ภาษา ไม่ตะกุกตะกัก หรือใช้เสียงที่ไม่ความหมายแทรก

ในระหว่างที่พูด

ส่วนที่ 3

แบบประเมินและสรุปความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ ของเด็กวัยอนุบาล อายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

คำชี้แจง

แบบประเมินและสรุปความสามารถ นี้เป็นส่วนที่ 3 ของแบบบันทึกการสังเกต ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ซึ่งมีทั้งหมด 3 ส่วน

วัตถุประสงค์

ใช้สำหรับประเมินและสรุป พฤติกรรมการแสดงออกทางการพูดภาษาไทย 4 สถานการณ์ ได้แก่ 1) สถานการณ์การเล่าเรื่องต่อผู้ฟังกลุ่มใหญ่ 2) สถานการณ์การเล่าเรื่องต่อผู้ฟังกลุ่มย่อย 3) สถานการณ์การสนทนาโต้ตอบกับครู 4) สถานการณ์การสนทนาโต้ตอบกับเพื่อน ใน 3 ช่วงกิจกรรม คือ 1) กิจกรรมกลุ่มใหญ่ 2) กิจกรรมกลุ่มย่อย และ 3) กิจกรรมอิสระ ในช่วงเวลาก่อนและหลังการใช้กิจกรรม

วิธีการใช้แบบประเมินและสรุปความสามารถ

1. ครูผู้ที่ใช้แบบประเมินและสรุปความสามารถ ต้องศึกษาแบบประเมินและสรุปความสามารถ ให้เข้าใจก่อนเริ่มใช้
2. กรอกรายละเอียด วันเดือนปีที่ประเมิน ช่วงเวลาที่ประเมิน และกลุ่มที่ประเมิน
3. นำรายชื่อเด็กในกลุ่มที่จะประเมินมาเรียงลำดับตามอายุ เขียนชื่อและอายุของเด็กที่จะประเมินลงในช่อง "ชื่อ" และ ช่อง "อายุ"
4. นำส่วนที่ 2 แบบวิเคราะห์ความสามารถ ของเด็กแต่ละคน มาพิจารณาเพื่อระบุความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านปริมาณของการใช้ภาษา 2) ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา และ 3) ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา โดยทำการประเมินและสรุปทีละด้าน ตามหลักการประเมินและสรุปความสามารถในการใช้ภาษาไทยของแต่ละด้าน
5. สรุประดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านปริมาณของการใช้ภาษา 2) ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา และ 3) ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา โดยเขียนตัวเลข 0,1,2 หรือ 3 แสดงระดับความสามารถลงในช่องระดับความสามารถในแต่ละด้าน

เกณฑ์การประเมินและสรุปความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็ก
วัยอนุบาล อายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลยาญเป็นภาษาที่หนึ่ง

ด้านปริมาณการใช้ภาษา

ระดับ	จำนวนคำที่ใช้	จำนวนประโยคที่ใช้	จำนวนคำต่อประโยคที่ใช้
(0) น้อยมาก	1 – 50 คำ	1 – 9 ประโยค	1- 2 คำต่อประโยค
(1) น้อย	51 – 100 คำ	10 -19 ประโยค	3 – 4 คำต่อประโยค
(2) ปานกลาง	101 – 150 คำ	20 – 29 ประโยค	5 - 6 คำต่อประโยค
(3) มาก	151 – 200 คำ	29 ประโยคขึ้นไป	7 คำต่อประโยคขึ้นไป

สรุประดับความสามารถตามระดับคะแนนรวมทั้ง 3 ประเด็น

ระดับ (0-1 คะแนน) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ ด้านปริมาณการใช้ภาษาอยู่ในระดับน้อยมาก

ระดับ (2-4 คะแนน) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ ด้านปริมาณการใช้ภาษาอยู่ในระดับน้อย

ระดับ (5-6 คะแนน) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ ด้านปริมาณการใช้ภาษาอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับ (7-9 คะแนน) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ ด้านปริมาณการใช้ภาษาอยู่ในระดับมาก

ด้านความถูกต้องในการใช้ภาษา

ระดับ	คำที่ใช้	ประโยคที่ใช้	การลำดับคำในประโยค
(0) น้อยมาก	ใช้ได้ถูกต้องต่ำกว่า หรือเท่ากับ 1/4 ของ ประโยคที่ใช้ทั้งหมด	ใช้ได้ถูกต้องต่ำกว่า หรือเท่ากับ 1/4 ของ ประโยคที่ใช้ทั้งหมด	ใช้ได้ถูกต้องต่ำกว่า หรือเท่ากับ 1/4 ของ ประโยคที่ใช้ทั้งหมด
(1) น้อย	ใช้ได้ถูกต้องสูงกว่า 1/4 หรือเท่ากับ 2/4 ของ ประโยคที่ใช้ทั้งหมด	ใช้ได้ถูกต้องสูงกว่า 1/4 หรือเท่ากับ 2/4 ของ ประโยคที่ใช้ทั้งหมด	ใช้ได้ถูกต้องสูงกว่า 1/4 หรือเท่ากับ 2/4 ของ ประโยคที่ใช้ทั้งหมด
(2) ปานกลาง	ใช้ได้ถูกต้องสูงกว่า 2/4 หรือเท่ากับ 3/4 ของ ประโยคที่ใช้ทั้งหมด	ใช้ได้ถูกต้องสูงกว่า 2/4 หรือเท่ากับ 3/4 ของ ประโยคที่ใช้ทั้งหมด	ใช้ได้ถูกต้องสูงกว่า 2/4 หรือเท่ากับ 3/4 ของ ประโยคที่ใช้ทั้งหมด
(3) มาก	ใช้ได้ถูกต้องสูงกว่า 3/4 ของประโยค ที่ใช้ทั้งหมดขึ้นไป	ใช้ได้ถูกต้องสูงกว่า 3/4 ของประโยค ที่ใช้ทั้งหมดขึ้นไป	ใช้ได้ถูกต้องสูงกว่า 3/4 ของประโยค ที่ใช้ทั้งหมดขึ้นไป

สรุประดับความสามารถตามระดับคะแนนรวมทั้ง 3 ประเด็น

ระดับ (0-1 คะแนน) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ
ด้านความถูกต้องในการใช้ภาษา อยู่ในระดับน้อยมาก

ระดับ (2-4 คะแนน) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ
ด้านความถูกต้องในการใช้ภาษา อยู่ในระดับน้อย

ระดับ (5-6 คะแนน) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ
ด้านความถูกต้องในการใช้ภาษา อยู่ในระดับปานกลาง

ระดับ (7-9 คะแนน) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ
ด้านความถูกต้องในการใช้ภาษา อยู่ในระดับมาก

ด้านความคล่องและยืดหยุ่นในกรใช้ภาษา

ระดับ	ความคล่องและยืดหยุ่นที่ใช้
(0) น้อยมาก	ใช้ประโยคได้สมบูรณ์ตามความหมายของการสื่อสาร สามารถพูดได้ราบรื่น ต่อเนื่องไม่ตะกุกตะกัก ไม่ซ้ำคำหรือพยางค์ และไม่ใช้เสียงที่ไม่มีมีความหมาย แทรกกระหว่างที่พูดได้ ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 1/4 ของประโยคที่ใช้ทั้งหมด
(1) น้อย	ใช้ประโยคได้สมบูรณ์ตามความหมายของการสื่อสาร สามารถพูดได้ราบรื่น ต่อเนื่องไม่ตะกุกตะกัก ไม่ซ้ำคำหรือพยางค์ และไม่ใช้เสียงที่ไม่มีมีความหมาย แทรกกระหว่างที่พูดได้สูงกว่า 1/4 หรือเท่ากับ 2/4 ของประโยคที่ใช้ทั้งหมด
(2) ปานกลาง	ใช้ประโยคได้สมบูรณ์ตามความหมายของการสื่อสาร สามารถพูดได้ราบรื่น ต่อเนื่องไม่ตะกุกตะกัก ไม่ซ้ำคำหรือพยางค์ และไม่ใช้เสียงที่ไม่มีมีความหมาย แทรกกระหว่างที่พูดได้สูงกว่า 2/4 หรือเท่ากับ 3/4 ของประโยคที่ใช้ทั้งหมด
(3) มาก	ใช้ประโยคได้สมบูรณ์ตามความหมายของการสื่อสาร สามารถพูดได้ราบรื่น ต่อเนื่องไม่ตะกุกตะกัก ไม่ซ้ำคำหรือพยางค์ และไม่ใช้เสียงที่ไม่มีมีความหมาย แทรกกระหว่างที่พูดได้ สูงกว่า 3/4 ของประโยคที่ใช้ทั้งหมดขึ้นไป

สรุประดับความสามารถตามระดับคะแนนรวม

ระดับ (0 คะแนน) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ
ด้านความคล่องและยืดหยุ่นในการใช้ภาษาอยู่ในระดับน้อยมาก

ระดับ (1 คะแนน) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ
ด้านความคล่องและยืดหยุ่นในการใช้ภาษา อยู่ในระดับน้อย

ระดับ (2 คะแนน) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ
ด้านความคล่องและยืดหยุ่นในการใช้ภาษา อยู่ในระดับปานกลาง

ระดับ (3 คะแนน) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ
ด้านความคล่องและยืดหยุ่นในการใช้ภาษา อยู่ในระดับมาก

ภาคผนวก จ

การคำนวณหาความเที่ยงของเครื่องมือ

ภาคผนวก จ

การหาคำนวนความเที่ยงของแบบวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทย
เชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

คำนวณหาคำนวนความเที่ยงของแบบวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทยฯ ระหว่างผู้วิจัยกับผู้
ช่วยวิจัยด้วยวิธีของ William A. Scott

$$\pi = \frac{P_0 - P_1}{1 - P_e}$$

เมื่อ π = ความเที่ยงในการวิเคราะห์

P_0 = อัตราส่วนของความน่าจะเป็นของการวิเคราะห์ความสามารถได้ตรงกันของผู้
วิเคราะห์ 2 คน ซึ่งหาได้จากผลต่างระหว่าง 1.00 กับผลรวมของสัดส่วนความแตกต่างระหว่าง
ผู้วิเคราะห์ 2 คน

P_e = อัตราส่วนของความน่าจะเป็นของการวิเคราะห์พฤติกรรมได้ตรงกันที่เกิดขึ้นของผู้
วิเคราะห์ 2 คน ซึ่งหาได้จากผลบวกของกำลังสองของค่าสัดส่วนของคะแนนจากลักษณะความ
สามารถในการใช้ภาษาไทยที่สังเกตได้ สูงสุดกับค่าที่สูงรองลงมา โดยเลือกเอาผลของการสังเกต
จากผู้วิเคราะห์คนใดคนหนึ่ง

ข้อสังเกต ค่า π จะสูงสุดไม่เกิน 1.00

การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของแบบวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทย
เชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

สถานการณ์ ในการวิเคราะห์	คะแนนจากการวิเคราะห์				ความแตกต่าง ระหว่างสัดส่วน จาก 2 คน
	ผู้วิจัย		ผู้ช่วยวิจัย		
	คะแนน	สัดส่วน	คะแนน	สัดส่วน	
1	44	.449	44	.440	.009
2	35	.357	36	.360	.003
3	13	.133	14	.140	.007
4	6	.061	6	.060	.001

$$\text{จากข้อมูลในตาราง } P_0 = 1 - .020$$

$$= .980$$

$$P_e = (.449)^2 + (.357)^2$$

$$= .329$$

$$\text{ความเชื่อถือได้} = (.980 - .329) / (1 - .329)$$

$$= .651 / .671 = .97$$

นั่นคือการวิเคราะห์คะแนนครั้งนี้มีความเชื่อถือได้เท่ากับ .97

ภาคผนวก จ

ระดับคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณฯ
ของเด็กกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนิทาน

ระดับคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ
ด้านปริมาณในการใช้ภาษา ของเด็กกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนิทาน

นักเรียน คนที่	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
1	0	0	1	1
2	0	1	1	2
3	0	0	2	0
4	0	0	1	1
5	1	0	3	0
6	0	1	2	1
7	1	1	3	2
8	0	1	3	2
9	1	0	3	1
10	0	0	2	1
11	0	1	1	2
12	0	0	3	0
13	1	0	3	1
14	1	1	3	2
15	1	1	2	2

ระดับคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ
ด้านความถูกต้องในการใช้ภาษา ของเด็กกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนิทาน

นักเรียน คนที่	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
1	0	0	3	1
2	0	1	1	1
3	0	0	3	0
4	0	0	2	0
5	1	0	3	0
6	0	1	2	1
7	1	2	3	2
8	0	1	2	1
9	1	0	3	1
10	0	0	2	0
11	0	1	1	1
12	0	0	2	1
13	2	0	3	1
14	1	1	2	2
15	1	1	3	2

ระดับคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ
ด้านความคล่องและยืดหยุ่นในการใช้ภาษา ของเด็กกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนิทาน

นักเรียน คนที่	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
1	0	0	1	1
2	0	1	0	1
3	0	0	2	1
4	0	0	1	1
5	1	0	2	0
6	0	0	1	0
7	1	2	3	3
8	0	2	3	2
9	1	1	2	1
10	0	0	2	0
11	0	1	0	1
12	1	0	2	0
13	2	0	3	1
14	1	1	3	2
15	1	1	3	2

ภาคผนวก ช

สถิติที่ใช้ในการวิจัยและตัวอย่างการคำนวณ

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. คำนวณค่ามัชฌิมเลขคณิต \bar{X} ของคะแนน โดยใช้สูตร $\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$

$$\begin{aligned} \text{เมื่อ } \bar{X} &= \text{ค่ามัชฌิมเลขคณิต} \\ \sum X &= \text{ผลรวมของคะแนนทั้งหมด} \\ N &= \text{จำนวนนักเรียนทั้งหมด} \end{aligned}$$

(ประคอง กรรณสูตร, 2542)

2. คำนวณค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

$$\begin{aligned} \text{เมื่อ } S.D. &= \text{ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน} \\ X &= \text{คะแนนของนักเรียน} \\ \sum X &= \text{ผลรวมของคะแนนทั้งหมด} \\ \sum X^2 &= \text{ผลรวมกำลังสองของคะแนนทั้งหมด} \\ N &= \text{จำนวนนักเรียน} \end{aligned}$$

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540)

3. ความแปรปรวน (S_x^2) โดยใช้สูตร

$$S_x^2 = \frac{\sum X^2}{N} - \left[\frac{\sum X}{N} \right]^2$$

$$\begin{aligned} \text{เมื่อ } S_x^2 &= \text{ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่าง} \\ X &= \text{คะแนนของนักเรียน} \\ \sum X &= \text{ผลรวมของคะแนนทั้งหมด} \\ \sum X^2 &= \text{ผลรวมกำลังสองของคะแนนทั้งหมด} \\ N &= \text{จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง} \end{aligned}$$

(ประคอง กรรณสูตร, 2542)

4. การทดสอบค่าที (t-test dependent) ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลอง หรือกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

เมื่อ D = ผลต่างของคะแนนที่สัมพันธ์กันแต่ละคู่

$\sum D$ = ผลรวมของผลต่างของคะแนน

$\sum D^2$ = ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนน

N = จำนวนนักเรียน

(ประคอง กรรณสูตร, 2542)

5. การทดสอบค่าที (t-test Independent) ก่อนและหลังการทดลองระหว่าง

กลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง โดยใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{N_1 S_1^2 + N_2 S_2^2}{N_1 + N_2 - 2}}}$$

เมื่อ \bar{X}_1 = ค่าเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มทดลอง

\bar{X}_2 = ค่าเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มควบคุม

N_1 = จำนวนนักเรียนกลุ่มทดลอง

N_2 = จำนวนนักเรียนกลุ่มควบคุม

S_1^2 = ความแปรปรวนของคะแนนนักเรียนกลุ่มทดลอง

S_2^2 = ความแปรปรวนของคะแนนนักเรียนกลุ่มควบคุม

(ประคอง กรรณสูตร, 2542)

ตัวอย่างการคำนวณ

1. การคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณด้านปริมาณในการใช้ภาษา หลังใช้กิจกรรมของกลุ่มทดลอง

1.1 การคำนวณค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} = ค่ามัชฌิมเลขคณิต

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N = จำนวนนักเรียนทั้งหมด

แทนค่าลงในสูตร

$$\begin{aligned}\bar{X} &= \frac{33}{15} \\ &= 2.2\end{aligned}$$

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ $S.D.$ = ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

X = คะแนนของนักเรียน

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ = ผลรวมกำลังสองของคะแนนทั้งหมด

N = จำนวนนักเรียน

แทนค่าลงในสูตร

$$\begin{aligned}S.D. &= \frac{15(83) - 1089}{15(15-1)} \\ &= 0.86\end{aligned}$$

2. การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ
ด้านปริมาณในการใช้ภาษา หลังใช้กิจกรรมของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

2.1 การคำนวณหาค่าความแปรปรวน (กลุ่มทดลอง)

$$S_x^2 = \frac{\sum X^2}{N} - \left[\frac{\sum X}{N} \right]^2$$

เมื่อ S_x^2 = ความแปรปรวนของคะแนน

X = คะแนนของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ = ผลรวมกำลังสองของคะแนนทั้งหมด

N = จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

แทนค่าลงในสูตร

$$S_x^2 = \frac{83}{15} - 4.84$$

$$= 0.69$$

2.2 การทดสอบค่าที (t-test Independent) หลังการทดลองใช้กิจกรรมระหว่าง
กลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง

โดยใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{N_1 S_1^2 + N_2 S_2^2}{N_1 + N_2 - 2}}}$$

เมื่อ \bar{X}_1 = ค่าเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มทดลอง

\bar{X}_2 = ค่าเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มควบคุม

N_1 = จำนวนนักเรียนกลุ่มทดลอง

N_2 = จำนวนนักเรียนกลุ่มควบคุม

2. การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ
ด้านปริมาณในการใช้ภาษา หลังใช้กิจกรรมของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

2.1 การคำนวณหาค่าความแปรปรวน (กลุ่มทดลอง)

$$S_x^2 = \frac{\sum X^2}{N} - \left[\frac{\sum X}{N} \right]^2$$

เมื่อ S_x^2 = ความแปรปรวนของคะแนน

X = คะแนนของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ = ผลรวมกำลังสองของคะแนนทั้งหมด

N = จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

แทนค่าลงในสูตร

$$S_x^2 = \frac{83}{15} - 4.84$$

$$= 0.69$$

2.2 การทดสอบค่าที (t-test Independent) หลังการทดลองใช้กิจกรรมระหว่าง
กลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง

โดยใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{N_1 S_1^2 + N_2 S_2^2}{N_1 + N_2 - 2}}}$$

เมื่อ \bar{X}_1 = ค่าเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มทดลอง

\bar{X}_2 = ค่าเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มควบคุม

N_1 = จำนวนนักเรียนกลุ่มทดลอง

N_2 = จำนวนนักเรียนกลุ่มควบคุม

S^2_1 = ความแปรปรวนของคะแนนนักเรียนกลุ่มทดลอง

S^2_2 = ความแปรปรวนของคะแนนนักเรียนกลุ่มควบคุม

ตั้งสมมุติฐาน

$$H_0 = \mu_1 = \mu_2$$

$$H_1 = \mu_1 > \mu_2$$

$$\alpha = .01 \quad df_1 = 28$$

ค่าวิกฤต $t = 2.76$

แทนค่าลงในสูตร t

$$\begin{aligned} &= \frac{2.2 - 1.2}{\sqrt{\frac{15(0.69) + 15(0.56) \times 0.13}{15 + 15 - 2}}} \\ &= 3.44 \end{aligned}$$

ค่า t ที่คำนวณได้ (3.44) มีค่ามากกว่า t ที่ระดับความมีนัยสำคัญ.01 ($t = 2.76$)
สรุปว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ
ด้านปริมาณในการใช้ภาษา ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมี
นัยทางสถิติที่ระดับ.01 โดยกลุ่มทดลองมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้
ภาษาไทยเชิงปริมาณ ด้านปริมาณในการใช้ภาษาสูงกว่า กลุ่มควบคุม

ภาคผนวก ซ

ตัวอย่างภาพการใช้กิจกรรมการเล่นิทานสองภาษาและนิทานปกติ

ตัวอย่างภาพการใช้กิจกรรมการเล่นิทานปกติ

ขั้นเกริ่นนำ

ขั้นเล่านิทาน

ขั้นเล่านิทาน

ขั้นซักถามและสรุป

ขั้นซักถามและสรุป

หนังสือนิทาน 4 เรื่อง

ตัวอย่างภาพการใช้กิจกรรมการเล่นิทานสองภาษา

สัปดาห์ที่ 1 เล่าปากเปล่า

ชั้นเกริ่นนำ

ชั้นเล่านิทาน

ชั้นซักถามและสรุป

ชั้นซักถามและสรุป

สัปดาห์ที่ 2 เล่าบนตัก

เด็กช่วยเตรียมอุปกรณ์

ชั้นเกริ่นนำ

ชั้นเล่านิทาน

ชั้นซักถามและสรุป

เด็กช่วยเก็บอุปกรณ์

สัปดาห์ที่ 3 เล่านิทานโต้ะ

เด็กช่วยเตรียมอุปรากรณ์

โต๊ะนิทานพร้อม

เล่านิทาน 3 ชั้นตอน

เด็กพูดคุยขณะช่วยเก็บอุปรากรณ์

มุมอุปรากรณ์ประกอบการเล่านิทานสองภาษา

ภาคผนวก ฉ

ตัวอย่างความรู้สึก ความคิดเห็น
ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการใช้กิจกรรมการเล่นิทาน

ข้อคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

นักเรียนยังขาดกลัวที่จะแสดงออกเวลาซักถามและพูดคุย ภาวะการเป็นผู้ นำของเด็กไม่ได้นำออกมาใช้อย่างเต็มศักยภาพ และใช้ภาษายังไม่ถูกต้อง

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง หลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

นักเรียนมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว กล้าแสดงออกมีความสนใจที่จะพูดคุยกับผู้ที่ไปเยี่ยมชม มีภาวะการเป็นผู้เป็นของตัวเองเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว ร่วมกิจกรรมอย่างสนุกสนาน นับว่าเป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาการเรียนของเด็กที่ พูดสองภาษาได้เป็นอย่างดี สามารถใช้ภาษาพูดโดยเชื่อมโยงกับประสบการณ์ ได้ โดยเฉพาะห้องอนุบาล 2/1 (กลุ่มทดลอง) ทั้งนี้ ครูผู้สอนต้องตระหนักและ เข้าใจเด็กโดยไม่เร่งเร้าให้ได้ตามความต้องการในทันทีทันใด

จดหมายจากผู้ปกครองเด็กกลุ่มทดลองถึงผู้วิจัย

แวนูเคยพูดอยู่เสมอว่า ถ้าคุณครูเสาวลักษณ์จะกลับกรุงเทพ แวนูอยากทำของขวัญมอบให้คุณครูเสาวลักษณ์ เป็นของที่ระลึก ตั้งแต่คุณครูเสาวลักษณ์มาสอนที่นี่ รู้สึกว่า แวนูพูดภาษาไทยได้เยอะ ถึงแม้คุณครูเสาวลักษณ์จากไป ความคิดถึงและความทรงจำยังรำลึก อยู่ในดวงใจ ของพวกเราอยู่เสมอ อันที่จริง แม่แวนู ก็ไม่ให้คุณครูจากไป อยากให้คุณครูสอนอยู่ที่เนิ่นนานๆ

ขอให้คุณครูเสาวลักษณ์ จงโชคดีมีความสุขมากๆนะคะ

จาก...แวนู มอลล

คุณแม่ ด.ช. แวนู จะปะเกีย

จดหมายจากเด็กกลุ่มทดลองมอบให้ผู้วิจัยวันที่เก็บข้อมูลเสร็จ

ขอให้คุณครูเสาวลักษณ์มีความสำเร็จในการศึกษา การทำงาน และชีวิตครอบครัว
หนูขอจารึกความดีของคุณครูไว้ในความทรงจำตลอดไป

เด็กหญิงฮามีด้า กาซอ

ชั้นอนุบาล 2/1

บันทึกนิทานตามคำพูด
จากการเล่าให้ผู้ปกครองฟังของเด็กกลุ่มทดลอง
(วันที่ 31 กันยายน 2545)

ชื่อเรื่อง เจ้าพริกขี้หนู

มีเนาะกับยูโตะ มีภรรยา แต่งงานแล้ว แต่ยังไม่มียู มีเนาะทำอาหารเย็นกินกับปลาช่องกับน้ำบูดู พอทำอาหารเสร็จแล้ว มีเนาะเรียกชื่อยูโตะ พี่จ๊ะๆ มากินข้าวกันเถอะ ยูโตะเรียกมีเนาะ มากินข้าวกับพี่กันเถอะ ยูโตะบอกว่า อ้อ! อร่อยแน่ๆ เลยกับข้าว พี่ชอบหมดเลย มีเนาะกินข้าวแล้วกลืนพริกขี้หนู 1 เม็ด ยูโตะถามมีเนาะ ติดคอกหรือเปล่า เปล่าจ๊ะ แล้วมีเนาะท้องออกลูกชื่อ เจ้าพริกขี้หนู เพราะเขาตัวเล็ก พ่อแม่ให้นั่งเฉยๆ ไม่ต้องทำงาน เจ้าพริกขี้หนูอยากช่วยพ่อแม่ทำงาน พ่อแม่ให้ไปเลี้ยงควายที่นา เจ้าพริกขี้หนูไปนั่งที่ได้ก้อนหินใหญ่ มีโจรมาขโมยควาย เจ้าพริกขี้หนู โอ้ย! อยู่ไหนควาย เจ้าพริกขี้หนูไปตามน้ำ มีปลาดุก 1 ตัว พอเจ้าพริกขี้หนูเดินมีต้นไม้ใหญ่ มีนก 1 ตัว นกถาม ท่านจะไปไหนหรอ ฉันจะไปตามควาย ขอฉันไปด้วย พอเจ้าพริกขี้หนูไปในป่า เจ้าพริกขี้หนูเห็นเสื่อนอนอยู่ใกล้ ๆ ต้นไม้ (พุดช้ำที่ขีดเส้นใต้) เจ้าพริกขี้หนูเห็นควายอยู่บ้านเก่า พวกเราช่วยกันเอาควายไปที่บ้านคุณแม่ คุณพ่อ เจ้าพริกกระโดดไปในตาขโมยโจรไปล้างหน้า มีปลาดุก อยู่ในน้ำ โจรล้างหน้า ปลาดุกเอาเชื้อมาออกมือคนโจร โจรร้อง โอ้ย! เจ็บจังเลย โจรวิ่งไปในครัว โจรเอาไม้ขีดไฟ มีนก 1 ตัว นกเอาปีกกระบิกๆ ฝุ่นอยู่ในตา เข้าในตาขโมย โจรวิ่งไปข้างนอกมีเสื่อ โจรดูเสื่อโจรวิ่งเข้าในป่า เจ้าพริกขี้หนูเอาควายไปให้พ่อกับแม่ เจ้าพริกขี้หนูขอบคุณเพื่อนๆ มากมาย เสื่อบอกว่า ไม่เป็นไร นี่เจ้าพริกขี้หนูเป็นเด็กดี

แหวแย มอลล

คุณแม่ของเด็กชายแหวชู จะปะกียา
(บันทึกตามคำพูดของลูก)

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวเสาวลักษณ์ สมวงษ์ เกิดเมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2516 ที่ จังหวัดปัตตานี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีครุศาสตร์บัณฑิต เกียรตินิยมอันดับ 2 สาขาการศึกษาปฐมวัย ในโครงการคุรุทายาท จากวิทยาลัยครูยะลา ในปีการศึกษา 2535 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตร ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2542 ปัจจุบันรับราชการตำแหน่ง อาจารย์ 1 ระดับ 5 โรงเรียน บ้านกระเสาะ ลังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี